

**Kadın
erkek
eşitsizliğinde
vahim tablo**

İrem Nur Aksu yazdı

sayfa 4

**350 için
182 ülkede
8 bin eylem**

Eli Haligua yazdı

sayfa 11

**Demokrasi
ve
sosyalizm**

Şenol Karakaş yazdı

sayfa 10

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ, ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

SAYI: 401 ■ 22 Ekim 2010 ■ 2 TL

KCK davası hukuki değil siyasidir

Kürt halkı yargılanıyor

KCK davası başladı. Kasım ayının ortalarında davanın sonucu şekillenecek.

Kürt hareketi bu davayı tarihi önemde ilk üç davadan birisi olarak görüyor. Şeyh Said davası, Diyarbakır cezaevi davası ve KCK davası.

Önümüzdeki birkaç hafta çok önemli.

Bu birkaç haftada somut adımlar atmak zorundayız. Kürt hareketi elinden geleni yapıyor, batıda ise biz elimizden geleni yapmak zorundayız.

Aysel Tuğluk Abdullah Öcalan'la İmralı'da yaptığı görüşmeden sonra, "Barışa daha yakınız" demişti.

Bu umudu güçlendirmek için, Kürt halkının barış haykırışının yalnız kalması için, batıda, Batı'da kitlesel bir hareket örgütlemek zorundayız. Örgütlenmenin sorunlarını ve sorumluluğunu BDP'nin omuzlarından alacak bir kitlesel hareketi en kısa sürede inşa etmek sosyalistlerin en öncelikli görevidir.

KCK davası siyasi bir davadır, karar siyasi bir karar olacaktır, siyasi karar alacak olanlara görülmemiş bir basınç uygulayacak bir kitlesel hareketin şimdi tam zamanıdır.

Sayfa 2-3-8

**Genel
grev
Fransa'yı
sarsıyor**

Onur Devrim Üçbaş ve
Roni Margulies yazdı

sayfa 4-5

**1917 Şubat Devrimi
Toprak,
barış,
özgürlük**

Ozan Tekin yazdı

sayfa 9

**2011'de bağımsız
sol adaylarla meclise**

**Sayfa
6-7**

Kürt halkına tam destek

18 Ekim'de Diyarbakır'da KCK tutuklularının yargılanmaya başladığı davaya hem Türkiye'den hem Yurtdışından büyük bir sekte vardı. DSİP Diyarbakır'a Kürdistan dışından giden en büyük heyeti gönderdi.

BDP Ufuk Uras da dâhil olmak üzere tüm milletvekilleriyle destek için mahkemedydiler.

DSİP Genel Başkanı Doğan Tarkan, Genel Sekreteri Özden Dönmez, Genel Başkan yardımcılar Meltem Oral, Ayşe Demirel DSİP İstanbul İl Örgütü temsilcileri Özlem Can, Engin Yazıcı, Sibel Erduman, Ayla Başaran ve Yalçın Ergüdoğan 18 Ekim'deki duruşmada Kürt halkına destek vermek için Diyarbakır'daydı.

DSİP heyeti dünyadan birçok devrimci örgütün Kürt özgürlük hareketiyle dayanışma mesajlarını da Amed'e götürdü. Internationale Socialistler (Danimarka), Ergatiki Demokratia (Kıbrıs), Pracownicza Demokracja (Polonya), Keep Left (ABD), Socialist Workers Party (İngiltere), All Together (Güney Kore), Sosyalistiko Ergatiki Komma (Yunanistan), Socialist Workers Party (İrlanda) ortak bir açıklama yayınlarak Türk devletinin Kürtlere karşı yürüttüğü savaş ve devlet terörünü protesto etti.

EDP Genel Başkan yardımcısı Erol Katırcıoğlu, KESK Genel Başkanı Sami Evren, Eğitim Sen Başkanı Zübeyde Kılıç, Alaaddin Dinçer, TTB Başkanı Gençay Gürsoy, TMMOB Başkanı Mehmet Soğancı, Hak savunucusu, Avukat Eren Keskin, Yücel Sayman, Şanar Yurdatapan, Ayşegül Devcioğlu, Leman Yurtsever, Rağıp Zarakoğlu da mahkemede Kürt halkına destek vermek için Diyarbakır'a gitmişti.

Murat Belge, Mete Çubukçu, Nabi Yağcı, Cengiz Çandar gibi pek çok gazeteci ve köşe yazarı da Diyarbakır'da mahkeme salonu ve mahkeme dışında nöbet tutanlar arasındaydı.

Bu dava devam edecek. Verilen desteği büyütme, çoğaltmak Kürt halkından yana, barış için yapılabilecek önemli adımlardan biri.

KCK davası tamamen siyasi bir dava

18 Ekim'de Diyarbakır'da tarihi bir dava görülmeye başlandı. 151 Kürt siyasetçi ve insan hakları savunucusu "devletin birliğini ve bütünlüğünü bozma", "örgüt üyesi ve yöneticisi olmak", "örgüte yardım etmek"ten suçlanıyor.

İçeride dava görülürken dışarıda desteğe gelenlerin hepsi bu davanın sonuçlarının barış için çok önemli olduğunu söylüyor. Seçilmiş belediye başkanlarının, Kürt siyasetçilerinin tutuklu olduğu davanın hukuki değil siyasi bir dava olduğunu anlatıyor.

KCK duruşmasına ilgi oldukça yüksek. Kürtler bu kadar yüksek ilgiyi hiç görmedikleri için memnun. Diyarbakır BDP İl Başkan yardımcısı "Buraya gelenler davayı izlemeye gelmedi buraya desteğe geldiler, bu olumlu bir gelişme" diyor. Barış için umutlular ama ne hükümete ne de Türkiye'deki muhalefete güvenmiyorlar.

Oldukça büyük bir delegasyon davada Kürt hareketine destek için pazartesi günü Diyarbakır'daydı. Pek çok gazetecinin ve siyasi parti yöneticisinin, kitle örgütü temsilcisinin izlediği, mahkeme dışından nöbet tutmaya geldiği Diyarbakır'daki delegasyonu şimdiye kadar Kürt hareketine verilmiş görülümüş en büyük destek.

Destek bu kadar da değil. Mahkemeye müdahil avukat olmak için 650 avukat başvurdu. Hatip Dicle ve Fethiye Çetin'in de bulunduğu 250 avukat mahkemede savunma verdi. Avukatların istediği tutukluların serbest bırakılması isteği mahkeme tarafından reddedildi.

Avukatlar ilk önce 7 bin 578 sayfalık iddianamenin mahkeme tarafından kabul edilmemesi gerektiğini anlattı. Kabul edilmesine rağmen okunmamasını istedikler. Mahkeme 2. gün iddianamenin özetinin okunmasına karar verdi. İddianameye yapılan itirazlardan bir diğeri de birçok başka ilde bu davaları sürüyor, hepsinin iddianamesi aynı, böyle bir şey olamaz. Bu hukuki değil siyasi bir davadır.

İddianamenin hazırlanışı bile yasal değil

Avukatlar iddianame hazırlanırken yasadışı bir prosedür izlendiğini anlattı ve mahkemede sunuları dile getirdi: Bu iddianame hazırlanırken yapılan ev baskınlarının çoğu hukuksuz bir şekilde yapılmış. Birkaç kişi dışında mahkeme kararı olmadan ev baskınları yapılmış. Telefon dinlemeleri için ortada bir karar yok. Yapılan baskınlarda alınan eşyalarda tutanak yok, mühür yok. Alınan hard disklerin kopyası alınmamış, tahribata açık haldeler. Yapılan ev baskınlarında avukat yok. Özetle yapılan ev baskınları

DSİP heyeti Diyarbakır Adliyesi önünde.

tamamen TC'nin kendi yasalarına bile uygun halde değil. Bunların sonucunda mesela Diyarbakır İHD çalışamaz hale gelmiş. Ev baskınlarının ve iddianamenin bir diğer hukuk dışı yanı da terör örgütüne yardım ve yataklıkla ilgili olan baskınlarda bir tek silah bulunmamış, aranan ve bulunan özel bir belge yok.

Mahkeme 4 gizli tanığın olduğunu iddia ediyor. Avukatlar bu dört gizli tanığın neden mahkemeye çıkarılmadığını sadece polis tarafından sorgulandığını sordular. Gizli tanıklarda çok bilgi olduğunu iddia eden mahkemeye "Bu kadar bilgi sahibiyse içeriden birileridir ve zaten bunlar ortaya çıkacaktır" dedi.

Kürtçe savunma hakkı insan hakkıdır

Avukatların konuşmalarındaki en önemli ve en tartışılan noktalardan biri de Kürtçe savunma talebidir. Hatip Dicle bu konuda çok etkili bir konuşma yaptı. Kürtçe konuşma talebinin Türkiye'ye karşı bir talep olmadığını kendilerini iyi ifade edebilmek için ana dillerinde, Kürtçe savunma yapmak istediklerini dünyadan ve Avrupa'dan örneklerle anlattı. Avrupa'da pek çok mahkemede dünya üzerinde birkaç bin kişinin konuştuğu dillerde bile savunma yapabildiklerini anlattı. Lozan'dan örnek verdi. Kendilerinin Kürtçe anlayabildiklerini mahkeme heyeti için tercüman istemediklerini ama savunmalarını Kürtçe vermek istediklerini belirtti. Mahkeme heyeti bu son derece doğal ve insan hakları için yapılması gerekli talebe cevabı Türk Ceza Kanunu'na (TCK) dayanarak reddetti. Zaten sanıkların polise ifadelerini Kürtçe verdiklerini, mahkemede

de böyle devam etmesi gerektiğini belirtti. Oysaki TCK'ya göre pekala da başka dillerde savunma vermek mümkün.

Bu dava, operasyon şov amaçlıdır!

Avukatlar mahkemeye "Bu davada gözaltına alınanların hepsi tutuklandı, hiçbir serbest bırakılmadı. Bu kadar insanın tutuklanması aslında bunca süredir cezaya dönüştü. İki senedir takip var diyorsunuz ancak hepsini aynı anda aldınız" dedi. Avukatların iki senedir müdahale etmeyip yerel seçimlerden önce tutuklanmasına itiraz verirken "O zaman bir operasyon olmazdı, şimdi bir operasyon oldu." BDP'lilerin de dediği gibi bu durumda bu dava ve operasyon bir siyasi şov.

Emniyet mensubu mu Cumhuriyet savcısı mı? Davanın hukuksuzluğuna başka çarpıcı örnekler de veriyor avukatlar. Savcı bu iddianameyi hazırladığı 14 ayı emniyette geçirmiş. Avukatlar bunu da dile getirerek "Cumhuriyet savcısının emniyette olmamanı gerektirir. Emniyetin savcısı değilsin, iddianameyi hazırladığın süre içinde emniyetten bilgi istemen, adam istemen gerektirir" diyerek iddianamenin hazırlanış şekline de itiraz ettiler.

Bunun bir polis operasyonu olmasına ilişkin mahkemeye sunulan delillerin hazırlanmasında da emareler var. Ham delillerin hepsini polis gözden geçirmiş ve savcının önüne getirmiş. Savcının ve mahkemenin ham delillere ulaşma şansı yok.

Teslim olmak değil, barış istiyorlar

Duruşma salonunda avukatlar savunma verirken dışarıda sabah 8'den akşam 8'e kadar nöbet tutan binlerce kişi, ana dille

savunma vermeyi, hukuksuz giden bu davayı ve barış konuşuyorlardı. Muhatabın kim olduğunu, barışa gidilecekse bunu bir an bile unutmamak gerektiğini anlatıyorlardı. İstanbul'daki Ceylan eylemini, barış için atılan küçük adımları bile önemli buluyorlar.

Nöbet tutan kalabalık milletvekilleri gelince, milletvekilliği düşürülen Ahmet Türk ve Aysel Tuğluk gelince, tutuklular özel araçlarla kalabalığın içinden geçerken "Yoldaşlarımız yalnız değildir" sloganları ve alkışlarla karşıladı.

Bugün dört cenazemiz daha geldi

18 Ekim'de Diyarbakır'da başlayan davanın ilk günü coşkulu ve umutluydular. Ancak nöbet tutanlar da içeride olanlar da biliyor ve hiç durmadan dile getiriyor: "Taleplerimiz yerine getirilmeli. Biz barış istiyoruz, sürekli tek taraflı ateşkes yapıyoruz. Bugün 4 cenazemiz daha var. Bu savaş bitsin, Kürt halkı tanınsin. Taleplerimiz aynasal bir güvence verilerek tanınsin. Muhatap bellidir. Artık bu halklar kardeşdir, bunun önüne kimse geçmemeli, bunun önüne geçmeler siyasi olarak bitmiştir. Halklar kardeşlik istiyor. Hükümet güven verici adımlar atmalı, Türk tarafından muhalifler güven verici adımlar atmalı."

Türk sosyalistlerinin bu konu için fazla düşünmesi ve değişik teoriler üretmesi gerekmiyor. Kürt halkının talepleri bizim taleplerimizdir. Kürt halkının taleplerini görmek, sahiplenmek, en büyük sesle dile getirmek barış için büyük bir adım. Bunu Kürtler görüyor. Sıra Türk sosyalistlerindedir.

Özden Dönmez

Sosyalist İşçi Amed'de adalet nöbeti tutanlara sordu

'Bizim için ölümler demiyoruz, aktif mücadeleye katılın'

Zülfi Bozkurt (Çiftçi):

Öncelikle şunu söylemekte fayda var. KCK davası başladı ama kimse bunun açılımının ne olduğunu bile bilmiyor. Oysaki KCK basit bir yerel örgütlenme. Halkın seçilmiş belediye başkanları, Kürt halkının temsilcilerinin örgütlenmesi. Yani yerel örgütlenme. Bu dava psikolojik bir savaş, Kürt halkı bu davayla sindirilmeye çalışılıyor. Tutuklamalar tamamen siyasi, hiçbir hukuki yanı yok. Bu davanın ve dava sürecinin İstiklal Mahkemelerinden farkı yok.

S: Davanın geleceğini nasıl değerlendiriyorsunuz? Barış için bir umut var mı?

Bu dava dediğim gibi hukuki değil, siyasi. Davanın geleceği de hükümetin tutumuna bağlı. Kürt halkı gerçekten de barış istiyor. Ama hükümet Kürt halkını oyalıyor.

S: Barış yolunda Türk muhaliflerinin tutumlarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Gerçek sosyalist ulusalçılığa dayanmayan sosyalist olmalı. Biz Türkiye'deki solu ulusalıcı buluyoruz. Biz kendimizi hep yalnız hissettik. Sizleri burada görmek beni şaşırttı. Bizim mücadelemiz milliyetçi bir mücadele değil, Biz kendi mücadelemizi veriyoruz. Türk sosyalistleri aktif mücadeleye katılın. Bizim için ölümler demiyoruz. Bizim bitene ses çıkarsın. Ceylan için olanları duyduk, izledik. Bunların olması sevindirici.

Mehmet Aksünger (BDP Diyar. İl Başkan Yardımcısı)

Bu dava hukuksuz, tutukla-

DSİP üyeleri Diyarbakır Adliyesi önündeki binlerce insanla birlikte tutsaklara özgürlük istedi.

malar hukuksuz. Bu davadaki olumlu karar barış için de olumlu bir karar olacak. Demokratikleşme açısından, çağdaşlaşma açısından herkes durumu görecektir. Sonuç olumlu da olacak. Anadilde savunma hakkında bulunulacak. Bunda ne var ki? Siz Kürt oldukları ve örgütledikleri için tutukladınız bu kadar insanı savunmayı da tabi ki anadilde yapmak isteyecek. Eskiden, 90'larda faili meçhuller vardı, şimdiki hukuki bir sendirme yapılmaya çalışılıyor.

Hukuk dışına çıkılsın demiyoruz ki kendi hukuklarını bile uygulasalar yeterlidir. İnsancıl bir karar bekliyoruz. Davanın nasıl seyredeceğine ilişkin tahminde bulunmak zor. Dava

hukuka dayandırılırsa bir tahminde bulunulabilir ama bu durumda ne olacağını hep birlikte göreceğiz.

Barış süreci nasıl olacak?

Barış sürecinin ise tek yanlı devam ettiğini düşünüyorum. Kürt halkı gerçekten de barış istiyor, ama güvenmiyor. Ateşkes tek taraflı sürüyor. Demeçlerle yapılanlar birbirini tutmuyor. Operasyonlar hala devam ediyor. Bugün 4 cenazemiz daha geldi.

Elbette olumlu bir takım gelişmeler oluyor. Devlet Abdullah Öcalan'la görüştüğünü kabul etti. Gazeteler artık bebek katili yazmıyor. Türk halkıyla Kürt halkı kardeş olduğunu düşünüyor. Bunu artık görmek lazım. Çiller örneğindeki gibi barışı getirmeyenlerin halini görüyorsunuz tarihin çöplüğüne gittiler.

Uluslar arası delegasyon burada, yaklaşık üç yüz tane siyasetçi, gazeteci burada. Adliye önüne toplanan kalabalık davanın seyircisi değil, bu insanlar davayı sahiplenmeye geldiler.

S: Barış sürecini, şimdiki kadarki gelişmeleri Kürt halkının mücadelesi başardı. Türkiye'deki muhalif kesimi nasıl değerlendiriyorsunuz?

Biz bu savaş bitişini istiyoruz. Kimse ölmesin istiyoruz. Kürt halkının tanınmasını istiyoruz. Ama sadece tanım bitti diye değil, Anayasal güvence ile tanınmasını istiyoruz.

Türkiye sosyalist hareketinin sorunu ele alması gerekiyor. Muhatabın kim olduğunu, milletvekillerini, belediye başkanlarını tanıması, Kürt halkının başına gelenlere tepki göstermesi gerekiyor.

Sorunun gerçek nedenini Türkiye'de kimse bilmiyor.

Asker aileleri sorunu bilmiyor. Onlara da yanlış anlatılıyor. Burada iş Türk soluna düşüyor. Sorunu, taleplerimizi iyi anlatmalı. Ancak bunu yaparak ırkçılığın önüne geçilebilir, bir-birimizi anlayabiliriz.

Behiye Akbalık (Evkadını)

Benim arkadaşlarım içerde, tutuklular. Bırakılırlarsa barış sürecine bir katkıda bulunulur. Biz barış istiyoruz. Ne asker ne de gerilla aileleri ağlamasını istiyoruz.

S: Barış için ne yapılmalı?

Biz önderliğimizin tanınmasını istiyoruz. Barış masada olur. Masada oturunsunlar istiyoruz. Biz millet PKK'dir. PKK'nin barış olmadan bitirilmesi mümkün değildir. Şimdiye kadar bitiremediler. Bizi tanımadan Kürt halkını tanımadan bitiremezler.

Türkiye'deki muhalefeti nasıl değerlendiriyorsunuz?

Türk tarafından açıklamalar yapılsın, yazarlar, aydınlar, sanatçılar destek olsunlar. Mehmet Ali Birand bile ne olduğunu, nasıl olduğunu anlattı. Herkes barış sürecine katkıda bulunabilir. Ama biz biliyoruz barışa az kaldı.

Ayhan Avcın

KCK tutuklamalarına dair ne düşünüyorsunuz?

Onlar bizim yöneticilerimiz, serbest bırakılmalarını istiyoruz. Yedi yaşındaki çocuklar bile tutuklu.

Tutukluların serbest bırakılmaması barış süreci için kötü olur. Biz defalarca barış istediğimizi gösterdik. Kimseye düşmanlık beslemiyoruz. Akan gözyaşının rengi ayındır.

Röportajlar:
Özlem Can-Meltem Oral-Özden Dönmez

Tutuklular derhal serbest bırakılsın!

18 Ekim'de başlayan KCK Davası'ndan tutuklu siyasetçilerin duruşmasını izlemek ve Kürt siyasetçilerin derhal serbest bırakılması ve barış talebimizi bir kez de Diyarbakır'dan haykırmak için buradayız.

Bu davada, siyasetçiler hiçbir maddi hukuki temele dayanmayan asılsız iddialarla bir buçuk yıldır tutuklu olarak yargılanıyor.

Halkın oylarıyla meşru bir şekilde seçilmiş belediye başkanları, eski milletvekilleri ve yöneticiler de bu davanın sanıkları arasında...

Çok iyi biliyoruz ki, şu anda tutuklu bulunanların, verdikleri demokrasi mücadelesi ve Kürt sorununun barışçı çözümü amacı ile yürütülen çalışmalar, yargılanmalarının ana nedenini oluşturuyor.

Bu dava açıkça görülmektedir ki 'hukuki' değil 'siyasi' bir davadır. Çünkü, bu davada, barış isteyenler, demokratik siyaset yapma hakkını kullananlar yargılanıyor.

Bizler, bu mahkeme sürecinin ve haksız tutuklamaların barış süreci önündeki en tehlikeli engellerin başında geldiğine inanıyoruz. Bir yandan silahların susmasından söz ederken, diğer yandan siyaset yapanları tutuklamak barışa vurulan en büyük darbedir.

Bu dava, aslında Kürt sorununda barışçı çözümü gerçekten kimin isteyip, kimin istemediğini tüm çıplaklığı ile gözler önüne sermektedir. Bu dava Kürt siyasetçilerine vurulan bir prangadır.

Yargısız infazları, gözaltında kaybetmeleri gerçekleştirenler, insanlığa karşı suçları işleyen ellerini kollarını sallayarak dolaşırken, işlenen bu suçların özünde mağduru ve tanığı olanların tutuklanması kabul edilebilir değildir.

Devrimci Sosyalist İşçi Partisi (DSİP) olarak; Diyarbakır'a gelen 15 kişiden oluşan dayanışma heyetimizle, dünyanın çeşitli ülkelerinden sol ve sosyalist partilerin Kürt halkı ve siyasetçileriyle enternasyonalist dayanışma mesajlarını da kamuoyuyla paylaşıyoruz.

Tutuklular serbest bırakılsın.

Yetmez, barış istiyoruz!

Doğan Tarkan
DSİP Genel Başkanı

Tarihi davaya sınırlı sayıda izleyici alındı

GÖRÜŞ

Avrupa'da genel grevler

Son yıllarda katıldığım tüm uluslararası toplantılarda, konferanslarda başıma gelen, bu sefer de başıma geldi.

Herkes gider Mersin'e, biz gideriz tersine lafını tüm yoğunluğuyla yaşadım.

Böyle olacağını biliyordum, ama çaresi yok, n'apalım.

Haftasonu, İngiltere'deki Socialist Workers Party (Sosyalist İşçi Partisi, SWP) ile Fransa'daki Nouveau Parti Anticapitaliste (Yeni Antikapitalist Parti, NPA) tarafından Paris'te birlikte düzenlenmiş olan Avrupa Antikapitalist Konferansı'na katıldım.

Konferansta, Doğu Avrupa'nın bazı ülkeleri hariç, tüm Avrupa ülkelerinin devrimci partilerinden delegeler vardı. Katılan partilerin bir kısmı, NPA'nın nüvesini oluşturan eski LCR gibi Dördüncü Enternasyonal'in üyesi, bir kısmı da SWP gibi Uluslararası Sosyalizm Akımı'nın üyesiydi. Ama bunlara ek olarak, Troçkist gelenekten gelmeyen önemli partiler de vardı. Portekiz'den Sol Blok, Danimarka'dan Kırmızı Yeşil İttifakı, Norveç'ten Kırmızı Parti.

Üç gündem maddesi vardı: Ekonomik krizin analizi, siyasî ve toplumsal gelişmeler; ekonomik krize antikapitalist tepkiler; ortak kampanyalar ve Avrupa antikapitalist koordinasyonu.

İlk konuda açılış konuşmasını SWP'den Alex Callinicos yaptı. Ekonomik krizin bitmediğini belgeledi, Keynesçi iktisatçı Paul Krugman'ın bu krizi 19. yüzyıl sonlarındaki ve 1930'lardaki krizlerden sonra kapitalizmin üçüncü büyük krizi olarak nitelediğini aktardı.

Egemen sınıfların tüm Avrupa çapında uygulamaya çalıştığı kemer sıkma, bütçe daraltma, tüm sosyal harcamaları durdurma politikalarının işçi sınıfına karşı topyekün bir saldırı olduğunu ve ideolojik olarak yenilmiş olan neoliberalizmin böylelikle yeniden hayata geçirilmekte olduğunu belirtti.

İşçi sınıfının, neoliberal politikalara karşı uzun zamandır direnen ve güçlü bir direniş geleneği olan kesimlerinin, özellikle Yunanistan ve Fransa'da bu kez de direndiğini anlattı.

Callinicos'un dediklerini doğruluğunda görmek zor değildi.

Konferansın ilk günü, sabahın ilk konuşmaları sırasında, Fransa'nın her yanında örgütlü işçi sınıfı ve çok daha geniş kitleler sokaklara dökülüyordu. Saat 2'de konferansa ara verildi ve delegeler Paris sokaklarını işgal etmekte olan dev bir gösteriye katıldı.

Sindikalar, Fransa'da 3 milyon kişinin gösterilere katıldığını söylüyor. Paris'teki gösteride birkaç yüz bin kişi olduğu her halinden belliydi. Ve bu, son aylarda gerçekleşen benzer boyutlardaki altıncı gösteri!

Bu arada, petrol işçileriyle kamyon şoförleri grevde. Ve grevlerin başka sektörlere yayılması bekleniyor.

Benzin stokları iyice azalmış. Benzinliklerden birçoğu kapalı. Açık olanlarının önünde uzun kuyruklar var. Hava meydanlarında yakıt depoları boşalmak üzere; grev sürerse yakında uçaklar uçamayacak.

Grevlerin ve gösterilerin yanı sıra, öğrenciler tarafından işgal edilen liselerin sayısı hergün artıyor.

Direnişlerin nedeni, Sarkozy'nin emeklilik yasasında yapmaya çalıştığı değişiklik. Emeklilik yaşını 60'tan 62'ye ve bazı durumlarda 65'ten 67'ye yükseltmeyi amaçlıyor.

Gösteriden Konferans'a döndük; Yunanistan'da SEK örgütünden gelen delege orada da bu yıl beş tane genel grev olduğunu, geçen hafta da işçilerin Akropolis'i işgal ettiğini anlattı. İspanyol bir delege geçen hafta İspanya'da gerçekleşen genel grevi anlattı.

Konferans'ta alternatif programlar, direniş yöntemleri, Avrupa çapında ortak eylem planları tartışıldı.

Siz de takdir edersiniz ki, ben krizin Türkiye'deki korkunç etkilerinden, muazzam mücadele örneklerinden, direniş ve genel grevlerden söz edemedim.

Evet, Türkiye dünyadaki gelişmelerden muaf değil ve kriz daha da derinleşirse bundan etkilenmemesi mümkün değil.

Ama şimdilik burada gündem başka.

Yine de, bir gözümüz Avrupa işçi sınıfında olmalı. Hem öğrenmek, hem moralimizi yüksek tutmak için.

Roni Margulies

Pembe Hayat LGBTT Derneği, nefret suçlarına karşı yasa çıkarılması için meclis önünde eylem yaptı.

Cinsiyetçi ve homofobik ayrımcılık son bulmalı

12 Eylül referandumunda, halkın çoğunluğu 26 maddelik değişikliği onayladı ve daha fazlasını istemek için kapıyı aralamış oldu. Sivil, demokratik ve özgürlükçü bir anayasada toplumun tüm ezilen kesimlerinin haklarını güvence altına almalıdır. İşçiler, kadınlar, eşcinseller, azınlıklar, çocuklar gibi. Yetmez ama evet diyenlerin yeni dönemde taleplerinin temelinde ise tam olarak ezilen kesimlerin temel hak ve özgürlükleri için mücadele etmek yatıyor.

Pozitif ayrımcılığı olgunlaşması için, daha fazla önlem alınmasını talep etmeliyiz. Bugün, anayasanın 10. Maddesinde yapılan ufak değişiklik, kadınlar ve erkeklerin eşit haklara sahip olduğu ilkesinde, kadınlara pozitif ayrımcılık yapıldığı için ileri bir adım olarak görülse de toplumda hala cinsiyetçilik devam etmektedir.

Yasalarla güvence altına alınmasını istediğimiz haklar, kadınların hukuki olarak

eşitliğini bir ölçüde sağlamaktadır ancak daha fazlası gerekmektedir. Hala daha, Türkiye kadın-erkek eşitliği konusunda çok gerilerde yer almakta ve veriler göstermektedir ki maalesef her geçen sen bu konuda hiç yol kat edememektedir.

Aynı şekilde görmezden gelinen eşcinseller ve transseksüeller senelerdir taleplerini sokakta mücadelelerine yansıtarak dile getiriyor. Trans cinayetlerindeki artış verdiğimiz mücadelemizin kazanma zorunluluğunu bizlere kanıtlamaya yetiyor da artıyor bile.

Anayasanın 10. Maddesinde cinsel yönelim ve cinsiyet kimliği ibarelerini eklenmesi ve eşcinsel, trans bireylerinde anayasal düzeyde eşitliğinin tanınması gerekiyor. Cinsel yönelimin, "hastalık", "ahlaksızlık" olarak nitelendiği toplumda, lezbiyen, gey, biseksüel ve transların varlığının hukuki meşruluk kazanması aynı zamanda toplumda homofobik ve transfobik fikirlerin biraz daha yenilmesini

sağlayacaktır. Eşcinsellerin görünürlüğü bugün yokmuş gibi davranılamaz. Homofobinin şimdi daha çok sorgulanıyor olmasının diğer sorgulanamaz fikirlerin itibarını yitirmesiyle doğru orantılı. Çünkü, birilerinin vaktiyle güvence, sorgulanamaz milliyetçilik sorgulanıyor, Kemalizm sorgulanıyor. Eşcinsellerin, kadın ve azınlık haklarının daha keskin savunuluyor oluşu değişim talep edenlerce sahipleniliyor. Cinsiyetçi, homofobik ve transfobik fikirler kapitalizm sürdürdüğü sürece maddi temelini kaybetmediği için tamamen yok olmayacak ama mücadeleyle kazanılan her hak bu fikirlerin de toplumda daha yaygın sorgulanmasına neden olacaktır. Yeni anayasa talebimizle bu fikirlerin biraz daha yenilmesini sağlayabiliriz, neden olmasın?

İrem Nur Aksu

Kadın-erkek eşitsizliğinde vahim tablo

134 ülkenin arasında Türkiye 126. sırada yer alıyor. Nedeni ise cinsiyet dayalı eşitsizlikte hiçbir şeyin değişmemesi, aksine daha da kötüye gitmesi.

Dünya Ekonomik Forumunun kadın-erkek eşitliği konusunda yayınladığı "Küresel Cinsiyet Eşitliği" başlıklı yıllık rapor dünyada kadın ve erkeklerin eşit olması gereken sağlık, eğitim, ekonomik güç, siyasi temsil gibi alanlarda ülkelerin durumunu gözler önüne seriyor.

İşte bu tabloda ise Türkiye'nin durumu kadınlar açısından pek iç açıcı değil. Toplumun yarısını oluşturan kadınların hakları anayasada her ne kadar "kadın-erkek eşitliği" ilkesi ile korunuyor-muş gibi görünse de tüm alanlardaki eşitsizliği gidermeye maddelerdeki düzenlemeler yetersiz kalıyor. 2010 raporunun listesinde

birinci sıradaki İzlanda'yı Norveç, Finlandiya, İsveç, Yeni Zelanda izliyor. 134 ülke arasında geçen yıl 129'uncu sırada yer alan Türkiye, bu yılsa 126. sırada. Alanlara göre dağılıma bakacak olursak; sağlık alanında 61'inci, siyasette 99'uncu, ekonomik katılım ve fırsat eşitliği konusunda 131'inci, eğitim konusunda da 109'uncu sıralarda yer alıyor. Geride bırakılan ülkeler ise şöyle; Fas, Benin, Suudi Arabistan, Fildişi Sahilleri, Çad ve listenin son sırasındaki Yemen.

Dünya ekonomik forumu raporunu ekonomik rekabete dayandırıyor ve refah seviyesi ile doğru orantılı olduğunu anlatıyor. Bu rapor gibi senelerdir bir çok rapor başka kurumlara yayımlandı ve sonuç üç aşığı beş yukarı hep aynıydı. Aslında kadın-erkek eşitsizliği cephesinde değişen bir şey olmuyor.

Türkiye'de ve dünyada cin-

siyetçilik hüküm sürmeye devam etmekte. Kadınların emeği her zaman yedek iş gücü olarak görülmekte, eşit işe eşit ücret verilmemekte, aynı zamanda çocuk bakımı, ailenin bakımı da üzerine yüklenmektedir.

Kadının özgürleşmesinde ilk adım elbette ev dışında çalışmaya başlaması atılmaktadır. Ancak, kadınların eşitliğini sağlayacak şey sadece iş alanında erkeklerle aynı kariyere sahip olmak değil, gündelik hayatta da pozitif ayrımcılık ilkesinin uygulanmasını sağlamak ve kadınlarla her alanda daha fazla insiyatif vermek ile cinsiyetçiliğin hakimiyeti biraz daha kırılabilir.

Aksi takdirde, kapitalizmin bedavaya getirerek kadına iş hayatı dışında, aile kurumundaki rollerini de yüklemesi ile süregiden sistemde kadınlar, iki kat daha ezilmeye devam edecektir.

Mezarda emekliliğe karşı genel grev Fransa'yı sarsıyor

Fransa'da emeklilik yaşının yükseltilmesine karşı işçi sınıfı mücadelesi güçlü bir şekilde devam ediyor. 19 Ekim günü yapılan genel grev ve eylemler kitlesel ve yaygındı. Eylül'den bu yana altıncı, son bir ayda ise dördüncü genel grev oldu.

Öğretmenler, demiryolu çalışanların grevi kitlesel geçiyor. Egemen sınıf açısından en önemli sorun grev nedeniyle başgösteren petrol sıkıntısı.

Ülkedeki 12 rafinerinin 11'i üretimi durdurdu, biri ise minimum kapasitede çalışıyor.

Ülkenin iç bölgelerinde başlayan petrol sıkıntısının giderek yayılmasına karşı hükümet stokları devreye soktu, bunlar da biterse dışarıdan petrol almayı planlıyor. Ancak bu girişim grevdeki liman işçilerinin mücadelesine takılabilir.

İşçilerin grevi öğrencileri de harekete geçirmiş durumda. Ülkede eğitimin durduğu liselerin sayısı 397'ye ulaştı. Bu hareketin başlangıcından beri görülen en yüksek rakam.

Liseliler sadece okula gitmemekle yetinmiyor.

Hükümetin saldırı yasına karşı gösterilere kitlesel olarak katılan öğrenciler Nanterre ve Lyon'da polisle çatıştı. Ülkedeki 83 üniversiteden 12'si greve katılıyor, diğer üniversiteler de aynı gün yapılacak toplantılarda greve katılmayı tartışacak.

Sarkozy hükümetinin Fransa'daki patronlar açısından uzun zamandır bir sorun olan emeklilik sisteminin zenginlerin çıkarmaya çalıştığı yasaya göre, emekli olmak için gereken yaş sınırı 60'dan 62'ye çıkartılacak. Emeklilik haklarının tümünü kullanmak isteyenler ise, 65 değil, 67 yaşında emekli olmak zorunda olacak. Ayrıca çalışanların verdiği primler de artacak.

Fransız kapitalistleri ise küresel ekonomik krizi bahane ederek rekabet gücünü azaltan bir etken olarak gördüğü işçi sınıfı kazanımlarını yok etmek istiyor. Ancak reforma karşı işçi sınıfı gerçek bir mücadele yürütüyor.

Emeklilik yasının gündeme gelmesinden hemen sonra ülkedeki sendikalar birleşik bir mücadele yürüttü. İlk olarak eylemler ve bir günlük grevlerle başlayan hareket daha sonra kritik bazı sektörlerde süresiz genel greve dönüştü. Fransız sendikaların göstermelik eylemler yerine gerçek grevler örgütüyor, çünkü hem karşılarında zayıf bir hükümet olduğunu biliyorlar, hem de tabanları sürekli onları buna zorluyor.

Mücadelenin başarılı olmasının sebeplerinden biri de reforma karşı mücadele eden-

Grev nedeniyle Paris'te benzin sıkıntısı baş gösterirken Fransız kapitalistleri ordunun grevcilere müdahale etmesini istedi.

lerin sürekli toplumun geri kalanını kazanmaya çalışması. Grev hareketi sendikali devlet çalışanları ile sınırlı değil, hareket özel sektördeki işçilerin ve özellikle öğrencilerin de desteğini alıyor. Son grevden bir gün önce yapılan bir anket Fransızların yüzde 71'inin 19 Ekim grevini desteklediğini gösteriyor.

Fransa'da tarihsel olarak kitlesel ve güçlü bir sol var.

Sosyalist Parti ülkedeki en büyük reformist sol parti olarak reform mücadelesini Sarkozy'yi yıpratmak ve 2012 başkanlık seçimlerini kazanmak için kullanmaya çalışıyor.

Sosyalist Parti'nin solundaysa Fransız Komünist Partisi (PCF), Sol Parti ve Yeni Antikapitalist Parti (NPA) var.

Troçkist Devrimci Komünist Birlik'in (LCR) 2009'da yeniden yapılanmasıyla oluşan NPA net antikapitalist bir tutuma sahip en kitlesel parti ve mücadeleyi ileri taşımaya çalışıyor.

NPA sözcüsü Olivier Besancenot son genel grevi "Yasa kabul edilip, resmi gazetede yayınlansa bile Fransa tarihi gösteriyor ki belirleyici olan sokaktır" diye yorumladı.

Onur Devrim Üçbaş

Mücadele ve kazanım: 1968, 1995, 2006

Fransız işçi sınıfı güçlü ve örgütlü olmasının yanında önemli bir mücadele tarihi olan bir sınıf. Ülkedeki sendikalar sınıf mücadelesinin farklı yöntemlerini kullanmaktan çekinmiyor. İşçilerin havaalanlarına giderek blokaj uygulaması, müdürlerin fabrikalara kilitlenmesi Fransa'da Türkiye'den farklı olarak işçi sınıfının meşru eylemleri olarak görülüyor.

Fransız işçi sınıfı 1968'de dünyanın en büyük genel grevini yapmıştı. Mayıs 1968'de grev yapan sendikali ve sendikasıız 10 milyon işçiye öğrenciler de katılmış, Fransa devrim işçisine gelmişti. Fransız Komünist Partisi'nin ihanetinin de büyük etkisiyle devrim olmasa da burjuvazi işçi sınıfına geniş ödünler vermek zorun-

da kaldı 1995'de bu kez saldırılar Alain Juppe hükümetinden geldi. Yine sosyal güvenlik ve emeklilik sistemine saldırıya geçen patronlara karşı milyonlarca işçi direnişe geçmiş, "sosyalizm bitti" yalanına karşılık milyonlarca işçi ellerinde kırmızı bayraklarla yürümüş ve kazandı. Bu hareket aynı zamanda Fransız antikapitalist solunun da kitleselleşmesini hızlandırdı. Son olarak 2006'da özellikle gençleri olumsuz etkileyen "ilk iş yasası"na karşı gelişen hareket sonucunda yasadaki önemli değişiklikler yapılmak zorunda kaldı. Fransa işçi sınıfı nasıl mücadele edeceğini ve nasıl kazanacağını çok iyi biliyor ve bu deneyimi ona sınıf mücadelesinde önemli bir avantaj sağlıyor.

2011'de bağımsız so

1 2 Eylül referandumunun sonuçları 5 Haziran 2011'de gerçekleşecek genel seçimlerin sonuçlarını da belirledi.

Faşist MHP, 28 Şubat darbesinden bu yana ilk kez barajın altında kalabilir. Anketler CHP'nin de gerilediğini gösteriyor. Daha üç ay önce CHP-MHP koalisyonu senaryoları ortaya atılıyordu. AKP ise 2007'deki gücüne yeniden ulaşmış gözüküyor. BDP ise daha güçlendi. İçinde bulunduğumuz koşullar 2007'deki koşullara çok benziyor. 2007'de olduğu gibi 2010'da siyasal tablonun sol tarafı hala boş.

2007'nin siyasal koşulları

28 Şubat darbesinden beş yıl sonra, 1999 ve 2001 ekonomik krizlerinin ardından, kapatılan Refah Partisi ve Fazilet Partisi'nden gelen Erdoğan ile Gül'ün AKP'si tek başına iktidar olmuştu. Halk darbecilerin devirdiği, hapse attığı siyasetçileri hükümete taşımıştı.

AKP iktidarı başarısız darbe girişimleri izledi. 2003 ve 2005 yılları arasında Balyoz, Sarıkız, Ayışığı, Yakamoz, Eldiven kod adlı darbe girişimleri AKP'yi devirmeyi hedeflemişti.

Balyoz darbesi ile 12 Eylül tipi bir müdahalenin planı yapılmış, ancak ne içerden ne de dışarıdan destek bulamayan cuntta darbeye zemin hazırlamak için toplumsal talep yaratmaya soyunmuştu.

2005'te Şemdinli'de Jitemci subayların Umud Kitabevi'ne saldırısının üzeri örtülürken ve hükümet buna bütünüyle sessiz kalırken, Hrant Dink ve 301. Madde davaları ile başlatılan ulusalcı-ırkçı dalga 2006'da Rahip Santoro'nun öldürülmesi ile başka bir boyuta çıkmıştı.

2007, Ergenekon'un Hrant Dink'in öldürülmesiyle başlayan ve Malatya Zirve Yayinevi katliamı ile devam eden, darbeci generallerin başında olduğu "sivil" örgütlerce düzenlenen Cumhuriyet Mitingleri ile doruğuna çıkartılan büyük bir siyasi müdahaleye sahne oldu.

Darbecilerin hedefi 5 yıldır tek başına iktidarda bulunan AKP'yi önce zayıflatmak ardından da alaşağı etmektir, 2007 seçim yılıydı.

Cumhuriyet Mitingleri'ni 27 Nisan E-muhtırası izledi. "Ne mutlu Türküm" demeyenleri "düşman" ilan eden ordu CHP-MHP koalisyonunun iktidara gelmesi için aktif bir kampanya sürdürdü. Erdoğan'ın ve Gül'ün cumhurbaşkanı olmasının önu yargı darbesiyle kesildi. Ordu ırkçı ve ulusalcı propagandayı yükseltirken, Ermeniler, Kürtler, dindarlar ve demokratlar hedef gösterilirken, sokakta CHP ve MHP el eylemiyle seçim kampanyası yürüttü.

22 Temmuz 2007 seçimlerine 45 gün kala, ülke askeri vesayeti savunan güçler tarafından ırkçı,

Binlerce aktivistin katıldığı ırkçılık ve milliyetçilik karşıtı Baskın Oran seçim kampanyası gündemi sarsmıştı.

milliyetçi, ulusalcı, savaş yanlısı bir dalganın ortasında AKP'nin solundaki güçler harekete geçti. CHP'nin işgal ettiği sol alanda yer alan ve güçleri binde küsuratlı oylarla ifade edilen küçük sol partiler bir seçenek olmaktan hayli uzak dururken bağımsız adaylarla genel seçimlere katılma önerisi büyük bir destek kazandı.

Bağımsız sol adaylar

Kürt illerinde Bin Umud adayları seçimlere bağımsız olarak girme kararı alırken İstanbul'un iki seçim bölgesinde Ufuk Uras ve Baskın Oran'ın adaylıkları gündeme geldi. Ufuk Uras, Bin Umud adaylarından biri olarak bir çok sol örgüt tarafından desteklenirken, Baskın Oran ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı hiçbir örgüte bağlı olmayan aktivistler ve DSİP tarafından desteklendi.

45 gün boyunca süren bağımsız sol adayların kampanyaları gündemi belirleyen siyasal hareketlere dönüştü. Uras ve Oran kampanyaları toplumsal yanlmanın belirlendiği fay hatlarının üzerinde yükseliyordu: Irkçılığa, milliyetçiliğe, darbelere, savaşa ve yoksulluğa karşı hareket geçmeyi öneriyordu.

Bu beş politik halka, 45 gün gibi kısa bir sürede, o güne kadar yan yana gelmemiş birçok grup ve bireyi yan yana getirdi. Meclise Ufuk Gerek ve Sesimiz Baskın Olsun kampanyaları mecliste temsil edilmeyi hedefleyen Kürt halkının adayları ile omuz omuza yürüdü. Bağımsız sol adaylar, sosyal hareketlerin tam desteğini kazandı.

Tabular sokakta yıkılıyordu. İstanbul iki yakasında aktivistler 20 ilçe ve semtte yürüyüşler yaptı. Bu 12 Eylül'den bu yana solun ilk kez yaptığı bir şeydi. 2 milyon bildiri bire bir halka dağıtıldı. Sokaklar radikal sloganlarla yankılandı. Hrant Dink'in cenazesinde darbe sürecini tersine çeviren kitle hareketi ilk defa siyasal sözcülerine ve aktivistlerine ulaşıyordu.

Uras ve Oran kampanyaları, aşğıdan örgütlenen ve aktivizme dayanan yapılarıyla binlerce insanı harekete geçirdi. İstanbul'un iki yakasında 3'er bin aktivist yanı toplam 6 bin kişi ortak politik talepleri anlatmak ve temsilcilerini meclise göndermek için kollarını sıvadı.

Bağımsız sol aday kampanyaları sokakta CHP'li ulusalcılar ve MHP'li faşistlerle karşı karşıya geldi. Gerici cephenin sesi bastırıldı.

Sonuç büyük bir başarıydı. DSİP dışında hiçbir siyasi parti tarafından desteklenmeyen Baskın Oran radikal söylemiyle 31 bin oy aldı. Kürt hareketinin, DSİP'in ve bir çok sol gücün desteklediği Ufuk Uras 81 bin oyla meclise gönderildi. Biraz ileri de İstanbul 3. Bölgede 100 binden fazla insan Sebhat Tuncel'i haptisten alıp meclise yolladı. Kürt illerinde ise milyonların oyu ile 20 bağımsız aday meclise girdi. Kürtler ilk kez grup kurdu.

Öte yandan ordu ve yargının elinden geleni yapmasına, Ergenekon'un vahşi cinayet ve provokasyonlarına, büyük sermaye ve medyanın tüm manipülasyonlarına karşılık sevenleri cezalandırdı. AKP, yüzde 47 oy alarak bir rekor kıldı.

Halkın çoğunluğu askeri vesayetin uzantıları CHP ve MHP'ye değil, 27 Nisan E-muhtırasının düşman ilan ettiği AKP, DTP ve bağımsız sol adaylara destek vermişti.

Ne yazık ki Baskın Oran ve Ufuk Uras kampanyalarında bir arada olduğumuz mücadele arkadaşlarımız bu hareketi, yakalanan bu ivmeyi devam ettirmeyi kabul etmedi. Eğer iki

hareket birleşerek ve Kürt hareketiyle ittifak halinde mücadeleye devam etseydi, bugün Türkiye'de sol güçüstür durumundan hızla kurtulabilir-di.

12 Eylül referandumunu sonrası 5 Haziran 2010'da yapılacak seçimler tıpkı 2007'nin koşullarına benziyor. Ama bugün ulaşılan nokta sosyalistler ve Kürt özgürlük hareketi için daha büyük kazanımları mümkün kılıyor.

29 Mart 2009'da gerçekleşen yerel seçimlerde AKP'nin oyları gerilemiş, CHP-MHP ittifakı güç kazanmış. Ulusalcı-faşist ittifakı bundan cesaret alarak 2 yıl önce olduğu gibi yine AKP'yi zayıflatıp yıkmayı denedi.

12 Eylül 2010'da anayasa referandumunda seçmenlerin yüzde 58'i evet ve yetmez ama evet diyerek, Kürt illerinde ise sandığı gitmeyerek darbecilerin düzenine son verilmesini istedi. 2007 seçimlerinden üç yıl sonra daha fazla sayıda insan darbecilerin karşısına geçerken iktidara geleceği "müjdelenen" CHP-

sol adaylarla meclise

Meclise Ufuk Gerek kampanyası İstanbul 1. Bölge'de CHP-MHP ittifakının etkisini krdı.

MHP koalisyonu ağır bir yenilgi aldı. Halk, sadece 12 Eylül anayasasını değil 27 Mayıs darbesiyle oluşturulan siyasal yapıyı da çöpe atmıştı. "Vatan bölünüyor" iddialarına rağmen seçmenlerin çoğunluğu PKK ile masaya oturulmasına evet demişti.

2011'de sol seçenek

2011'in gündemini aynı politik halkalar belirliyor. İrkçılık, milliyetçilik, Kürt sorununun siyasi çözümü ve savaş, darbecilerin ve Ergenekon'un yargılanması gibi başlıklar on yıllardır rejim tarafından ezilen ve baskı altında tutulan kesimlerin demokrasi ve özgürlük isteğiyle birleşiyor. Cumhuriyet tarihinde ilk kez sivil bir anayasa hazırlayacak, bu anayasanın demokratik kazanımları ve hakları tanınması sağlanabilir. 26 yıllık savaş yerini siyasi çözüme ve barışa bırakabilir.

2007 seçimlerinden 3 yıl sonra biz tabanda yer alan aktivistler çok daha kalabalık, örgütlü ve güçlüyüz. 3 yıl boyunca Darbelere Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu'nun eylemlerine on binlerce insan katıldı. Hrant Dink cinayeti davası, ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı kararlı bir

mücadele sahne oldu. Yetmez ama Evet kampanyası Türkiye çapında gerçek sol güçlerin öne çıkardığı politik halkaların geniş bir kesim tarafından desteklendiğini ortaya koydu.

Sosyalistler, antikapitalistler, barış, demokrasi ve özgürlük yanlıları, işçiden ve yoksuldan yana olanlar 2011 seçimleri için bugünden harekete geçmelidir.

Biz bağımsız sol adaylar için şimdiden kampanyaya başlamayı öneriyoruz.

Sokakta, fabrikada, okulda hep bir birlikte bu düzenin pisliklerini teşhir edelim. 8 ay boyunca binlerce aktivisti birleştirip harekete geçirelim.

Meclise bir çok bağımsız sol aday gönderelim ve rejim krizine hem sokaktan hem meclisten müdahale edelim.

Bugünden başlayarak 8 ay boyunca süren bağımsız aday kampanyaları gerçek solun ülke çapında örgütlenmesine ve kitlesel bir siyasi harekete dönüşmesine yol açacaktır.

CHP'nin soldaki işgaline son vermek, AKP'nin tabanında duran işçileri ve yoksulları sola kazanmak, değişimin kapısını ardına kadar açmak mümkündür

Mücadelele AKP ile Yetmez ama Evet diyenler arasında

Yetmez ama Evet kampanyası boyunca biz sosyalistler, köhnemiş düzenin sınırlı bir değişiklik dizisiyle bir gecede değişmeyeceğini söylemiştik. Anayasa değişikliğinin halkın son bulmasını istediği baskı rejimini ortadan kaldırmaya yetmeyeceğini, ama askeri vesayet düzeninde bir gedik açığı için evet oyu vereceğimizi vurgulamıştık. Kampanyanın adını tekrar hatırlatmak gerekirse "Yetmez ama Evet!"

Gelişmeler devrimci sosyalistlerin öngörülerini doğruluyor.

Halkın çoğunluğu 12 Eylül düzenini reddetti. Kenan Evren ve arkadaşları hakkında ilk kez resmi soruşturma başlatıldı. Daha önemlisi ise referandum öncesi büyük bir gerginlik içinde bastırılan aşğıdan demokratikleşme taleplerinin öne fırlamasıydı.

Devlet ile PKK arasındaki görüşmeler meşrulaştı. Hükümet de muhalefet de 12 Eylül ürünü olan YÖK'ün kaldırılmasından bahsetmeye başladı. Şimdi başörtüsü yasağının kaldırılması için meclis düzeyinde müzakereler yürütülüyor.

Ezilenler hakkını anıyor. Kürtlerin ana dilde eğitim için boykotu, Alevilerin zorunlu din derslerine karşı oturma eylemleri ard arda geldi. İlk kez anadilde eğitim bu kadar açık bir yaygın bir şekilde konuşuldu. İlk kez Sünni din-darlar da Alevilerin haklı olduğunu ve zorunlu din derslerinin seçmeli olması gerektiğini açıkça savunmaya başladı.

12 Eylül'de halk bir kapıyı açtı ve hakkını arayanlar bu kapıdan geçiyorlar. On yıllardır temel hakları ellerinden alınmış, askeri darbeler, katliamlar ve suikastlerle susturulmuş, yerin altına itilmeye çalışılmış her türden özgürlük talebi konuşulmaya başlandı.

Sadece anayasa değişikliğinin değil Türkiye'de neredeyse demokratikleşme bayrağı zorla eline verilen AKP'nin "yetmeyeceğini" 12 Eylül'de "evet"

oyu veren milyonlarca insan görüyor. Egemen sınıfın çıkarlarını savunan AKP tıpkı aynı çıkarlar için statükoyu savunan CHP gibi değişim isteğinin karşısında bir engel olarak öne çıkıyor.

Halk yeni anayasa istedi, hükümet ise bunu 2011 seçimleri sonrasında erteledi. Erdoğan ve partisi, seçim barajını kaldırmadığı gibi ana dilde eğitim hakkına da karşı çıktı.

Gerçek sol muhalefet yüzde 58'i bir güven oyu olarak kullanmak isteyen AKP'nin iki yüzlülüğünü, bir düzen partisi olduğu gerçeğini işçilere ve yoksullara anlatmakla yükümlüdür.

Hakimler Savcılar Yüksek Kurulu'na Adalet Bakanlığı'nda çalışan hakimlerin seçilmesi için Hükümet adayları parmakla gösterdi, listeler oluşturdu.

Kürt sorununda hiçbir tavize yanaşmayan hükümet yangına körükle gidiyor.

Hayırcılar devre dışı

Tüm bunlar 12 Eylül'de 'hayır' diyenleri haklı çıkarıyor. 12 Eylül referandumundan önce, darbe anayasasının değiştirilemez olduğu kabul ediliyordu. Devletin "terörizmle" masaya oturmayacağı söyleniyordu. Anayasa Mahkemesi kendini seçilmiş meclisin yerine koyuyor, HSYK darbe soruşturmasını başta olmak üzere sayısız anayasal suç işliyordu. Statüko denilen bu yapı sürdüğünce rejimin baskı altında tuttuğu için değişimi konuşmanın bile imkanı yoktu.

Hayır diyenler 12 Eylül'de devre dışı kaldı. MHP'nin yediği ağır darbe, CHP'nin yaşadığı kriz bunu açıkça göstermektedir.

Şimdi mücadele 'evet' ile

'yetmez ama evet', AKP ile demokrasi ve özgürlük isteyen milyonlar arasındadır.

Gerçek sol muhalefet yüzde 58'i bir güven oyu olarak kullanmak isteyen AKP'nin iki yüzlülüğünü, bir düzen partisi olduğu gerçeğini işçilere ve yoksullara anlatmakla yükümlüdür. 12 Eylül referandumunda umutla çıkan milyonları AKP'den koparmak ve sola kazanmak mümkündür.

12 Eylül'de sadece askeri vesayetin sorgulanmasının ve yıkılması için mücadelenin değil, AKP'ye karşı gerçek muhalefetin de önu açıldı.

AKP, 8 yıldır tek başına hükümette. Ordunun ve yargının her müdahalesiyle, ulusalcı-faşist muhalefetin yarattığı her gerginlik AKP'nin işine yaradı.

Toplumla laik-dindar olarak bölünen, her türden hak ve özgürlüğe düşmanca tutum alanlar sayesinde muhafazakar sermaye partisi işçilerin ve yoksulların oyununa almayla devam etti.

Devrimci sosyalistler, 'yetmez ama evet' kampanyasını sürdürüyor. AKP'nin, CHP'nin düzen partilerinin toplumun değişim isteğine yetmediği her noktada sosyalistler 'yetmez daha fazlasını istiyoruz' diyerek demokrasi mücadelesine önderlik etmelidir.

Sosyalistler Kemalistler'in geriye dönüş isteğine karşı direnmeli, ırkçılığı ve milliyetçiliği yenmelidir. Kürt özgürlük hareketi, Yetmez ama Evet diyenlerin müttefidir. Sınıf mücadeleleri tarihinin ortaya koyduğu basit gerçek geçerlidir: Hak verilmez alınır. Yetmez ama Evet böyle bir mücadele çağırısıdır.

Şimdi görevimiz demokrasi, barış ve özgürlük mücadelesini işçi sınıfı saflarına taşımaktır. Yoksulluğun da baskının da yasakların da son bulması için aşğıdan mücadeleyi örgütlemektir. Sözde değil özde demokrasiyi kazanacak güç işçi sınıfının ve ezilenlerin kendi mücadelesidir.

sosyalist işçi

Şimdi barış zamanı

KCK davası başladı. Kasım ayının ortalarında davanın sonucu şekillenecek. Kürt hareketi bu davayı tarihi önemde ilk üç davadan birisi olarak görüyor. Şeyh Sait davası, Diyarbakır cezaevi davası ve KCK davası.

KCK davasında devletin atacağı simgesel olumlu bir adımın, Kürt hareketi tarafından olumlu başka adımlarla karşılanacağı çok açık.

Bu yüzden, bugün bu sürece katkı yapmaktan, Kürt hareketinin yanında, Kürt halkının barış elini güçlendirmekten daha önemli hiçbir şey yok!

Önümüzdeki birkaç hafta çok önemli.

Bu birkaç haftada somut adımlar atmamak zorundayız. Kürt hareketi elinden geleni yapıyor, batıda ise biz elimizden geleni yapmak zorundayız.

Aysel Tuğluk Abdullah Öcalan'la İmralı'da yaptığı görüşmeden sonra, "Barışa daha yakınız" demişti.

Bu umudu güçlendirmek için, Kürt halkının barış haykırışının yalnız kalmaması için, batıda, batı illerinde kitlesel bir hareket örgütlemek zorundayız. Örgütlenmenin sorunlarını ve sorumluluğunu BDP'nin omuzlarından alacak bir kitlesel hareketi en kısa sürede inşa etmek sosyalistlerin en öncelikli görevidir.

KCK davası siyasi bir davadır, karar siyasi bir karar olacaktır, siyasi karar alacak olanlara görülmemiş bir basınç uygulayacak bir kitlesel hareketin şimdi tam zamanıdır.

"Yetmez! Barış istiyoruz" kampanyası başlıyor

"Yetmez ama evet" kampanyasını yapan sosyalistler ve aktivistler, yeni bir kampanyayı, "Yetmez! Yeni bir anayasa istiyoruz!" kampanyasını ilan ettiler.

Yeni bir anayasa kampanyası bir dizi kampanyanın çeşitlilik içindeki birliği biçiminde örgütlenecek.

"Yetmez! Grev istiyoruz", "YÖK kapatılsın", "Başörtüsüne özgürlük!", "İrkçılığa son!" gibi birçok konuda kampanyalar içinde binlerce aktivist bir araya gelecek.

Her kampanya, yeni bir anayasada kendi hakları önünde hiçbir kısıtlama olmasına tahammülü olmayan toplumsal kesimlerin, ezilenlerin mücadelesinde bir halka olacak. Gerçek sorunların gerçek sahipleri hem kendi sorunları etrafında harekete geçecek, hem de ekendi hareketini diğer sahiplerinin hareketiyle birleştirecek.

Bu kampanyalar içinde en acil olanı ve bu yüzden hemen başlatılması gerekli olanı, "Yetmez! Barış istiyoruz" kampanyası. Yeni bir anayasanın ırkçı, ayrımcı ve Kürt halkının dışlayan vurgulardan temizlenmiş bir anayasa olması gerektiğini işaret edecek bir kampanya, tam da bugün, Kürt halkının barış taleplerine en güçlü desteği sunma şansına sahip.

Öyleyse kolları sıvayalım!

Savaş karşıtları füze kalkana karşı 19-20 Kasım'da tüm dünyada sokaklara dökülecek.

Füze kalkanına hayır!

19-20 Kasım'da Lizbon'da yapılacak olan NATO zirvesinin temel gündemlerinden bir tanesi Türkiye'ye yerleştirilmesi düşünülen füze kalkanı olacak. Bu konudaki tartışmalar büyük oranda ABD başta olmak üzere çoğu NATO ülkesinin İran'ı başlıca tehdit olarak görüyor olmaları ve bu ülke üzerinde bir baskı oluşturmak istemeleri.

Elbette, mesele salt ABD emperyalizmi etrafında ele alınamaz. Füze kalkanı tartışmaları Türkiye'nin bir alt emperyalist güç olarak emperyal heveslerini de gösterir nitelikte.

ABD'nin Füze Kalkanı Projesi

ABD, İran ve Kuzey Kore'yi "güvenlik tehdidi" olarak göstererek NATO bünyesinde bir füze kalkanı inşa etmek istiyor. Füze kalkanının öncelikle Polonya ve Çek Cumhuriyeti'ne yerleştirilmesi planlanıyordu ancak Rusya'nın itirazı üzerine kalkan için yeni bir yer düşünölmeye başlandı ve kalkanın Türkiye'ye yerleştirilmesi için görüşmeler başladı.

ABD, füze kalkanıyla birlikte İran'ı hedef alıyor ve İran'ın "tehdit" olduğunu ittifak hâlinde olduğu tüm ülkelere de kabul ettirmek istiyor.

ABD, yaptığı tüm açıklamalarda İran'ın Avrupa ülkeleri için bir tehdit olduğunu altını çiziyor. Zaten hâlen dünyanın en büyük askeri gücü olan ve İran'dan çok uzaktaki bulunan ABD için İran füzeleri bir tehdit oluşturamaz.

Elbette ABD'nin tek derdi İran değil. Yıllardır kaybetmekte olduğu hegemonyasını yeniden tesis etmek için savaş politikaları güden ABD, füzeler yoluyla Rusya'ya da gözdağı vermek istiyor fakat tabii ki daha "diplomatik" yollarla!

Militarizmin gizli yüzü

Hükümetten füze kalkanı konusunda hiçbir tatmin edici açıklama gelmiyor. ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Philip Crowley yaptığı günlük basın toplantısında: "NATO ile işbirliği içinde Avrupa'ya füze savunma sistemi kurulması planlarıyla ilgili olarak Türkiye ile görüşmelerimiz oldu" şeklinde açıklama yaparken, Başbakan Tayyip Erdoğan bu konuda bir talep olmadığını açıkladı. Ancak Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül, füze kalkanı konusunda müzakerelerin sürdüğünü söylüyor. Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu ise meseleyi ittifak sistemi içinde değerlendireceklerini ve konunun NATO zirvesinde konuşulacağını açıkladı. Çeşitli yorumcular ise Türkiye'nin, İran doğrudan hedef gösterilmemesi hâlinde füze kalkanını kabul edeceğini belirtiyor.

Gündem militarizmin gündemi olunca tam bir çarpıtma zinciri de devreye giriyor. Kendisini doğrudan ilgilendiren füze kalkanı konusunda geniş kitleler doğru bilgi edinebilecekleri herhangi bir kaynağa sahip değiller. Mesele hükümet yetkililerinin çelişkili açıklamalarıyla tam bir keşmekeş hâline alıyor. Hükümet derhal yapılan görüşmeleri açıklamalı, halkı bu konuda doğru bilgilendirmelidir.

Emperyalist amaçlara dur de!

Türkiye, bugüne kadar NATO'nun bütün kirli savaşlarına müdahil oldu. Afganistan işgalinde bizzat işgalci bir güç olarak yer aldı. Hükümet, çeşitli zamanlarda İsrail'le veya ABD'yle ters düşüyormuş gibi bir görüntü çiziyor olsa da emperyalistlerin en yakın müttefiklerinden birisi oldu. Hükümetin çeşitli salvolarını bölgesinde gücünü artıran bir alt emperyalist güç olan Türkiye'nin pazarlık yapabileceği gücünün artması olarak okumak doğru olacaktır. Bunun anlamı Türkiye egemen sınıfının emperyalist amaçları olduğudur. Füze kalkanını, Türkiye'nin emperyalizm tarafından sömürsüz olarak görmek yanlıştır. Bu, milliyetçi bir çizgiyi beraberinde getirir. Oysa antiemperyalizm, kendi egemen sınıfına karşı mücadele etmeyi gerektirir. Sosyalistler, kanlı bir savaş gücü olan NATO'ya ve Türkiye egemen sınıfının bölgede halkların baskılanması üzerinden gücünü arttırması yönündeki tüm çabalarına karşı mücadele etmelidir. Bugün, Türkiye'ye konuşlandırılması planlanan füze kalkanına karşı çıkmak bu mücadelenin en önemli ayaklarından birisidir.

Can İrmak Özınar

- Darbeye, Ergenekon çetesine karşıysan,
- Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
- Cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşıysan
- Küresel krize karşı mücadele etmek istiyorsan
- Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşıysan

DSiP'e üye ol!

devrimci
sosyalizme
güç ver
başka bir dünya
mümkün

www.dsip.org.tr

e-abone de olabilirsiniz

sosyalist işçi

sosyalistisci@gmail.com

1917 Şubat Devrimi:

Toprak, ekmek ve barış!

1917 yılına gelindiğinde, 3 yıldır 1. Dünya Savaşı'nın içinde olan Rusya'da milyonlarca asker hayatını kaybetmiş, yaralanmış veya esir düşmüştü. Bu büyük toplumsal krizin yanı sıra, ülkenin ekonomisi de berbat hâldeydi. Yoksulluktan kaynaklanan ölümler artıyor, fiyatlar hızla artarken işçilerin ücretleri geriliyor, fabrikalarda ağır disiplin tedbirleri alınmaya başlanıyordu. 1917 başlarında, Petrograd'da kadınlar haftanın ortalama 40 saatini ekmek kuyruklarında geçiyorlardı. Bu döneme ait bir polis raporunda, işçilerin çaresiz ve umutsuz olduklarından, en ufak bir kıvılcımın büyük bir patlamayı ateşleyebileceğinden, gıda yetersizliği sebebiyle çalışanların vahşileşebileceğinden söz ediliyordu.

Hem bu raporu hazırlayan Çarlık polisi hem de kendiliğinden patlak veren direnişlerin kapitalizmin kaçınılmaz ürünleri olduğunu savunan Karl Marks yanılmadı.

Petrograd'daki Putilov fabrikasında çalışan kadın işçiler, 8 Mart Uluslararası Kadın Günü'nde ekmek talebiyle greve gittiler. Bu kıvılcım, birkaç gün içinde başkentte hayatı durduran bir genel greve dönüştü. İşçiler, ekmek talebinin yanı sıra, savaşın derhal sona erdirilmesini istiyorlar ve otokrasiye karşı tepkilerini dile getiriyorlardı. Devlet, ayaklanan kitleleri bastırmak için orduyu kullanmak istedi. Fakat yıllardır savaşın ve milyonlarca ölen askerle de bu talepleri destekliyorlardı. Erler göstericilere ateş açmayı reddettiler. Ekmek talep eden işçilerin, barış talep eden askerlerin ve toprak talep eden yoksul köylülerin ayaklanması, 5 gün içinde üç yüz yıllık Romanov hanedanını ve Çarlık rejimini devirdi.

İkili iktidarın ortaya çıkışı

Şubat Devrimi, Rusya'da ilk kez 1905 Devrimi sırasında görülen, çalışanların işyeri tabanlı örgütlenmeleri olan Sovyetler'in bir kez daha doğuşunu beraberinde getirdi. İşçilerin ekonomik ve politik sorunlarını kitleler hâlinde tartıştıkları bu demokratik mekanizmaların yanı sıra, devrimden sonra bir de Geçici Hükümet kuruldu. Bu iki kurumun varlığı, ikili iktidar durumuna işaret ediyordu. Geçici hükümetin içinde, muhafazakâr-gerici unsurların yanı sıra, liberal burjuva partisi Kadetler, kitle tabanlı köylülük ve sol aydınlar olan Sosyalist Devrimciler ile işçi sınıfı partilerinden Menşevikler yer alıyor. Bu koalisyonu katılan sol partilerin ortak yanı, aşamalı devrim teorisini savunmaları-

1917 Şubat'ında Çarlık rejimini deviren kendiliğinden hareketi kadın işçilerin grevi başlatmıştı.

di. Buna göre, Rusya'da öncelikli bir demokratik devrim yaşanacaktı ve buna burjuvazi önderlik edecekti. Sosyalist devrim, ancak ve ancak kapitalist üretim ilişkilerinin gelişmesinin sonucu olarak gündeme gelecekti. İşçi sınıfının yönetim organları olan Sovyetlerle ise çoğunluk yine Menşevikler'in ve Sosyalist Devrimciler'in elindeydi. Şubat ayında yalnızca 25 bin üyesi olan Bolşevik Parti, Sovyetler'de %2'lik bir desteğe sahipti.

Hükümette yer alan, kapitalistlerin ve toprak sahiplerinin çıkarlarını temsil eden muhafazakâr ve liberal unsurlar, Sovyetler'in bu kez 1905'te olduğu kadar kolay bastırılmayacak güçte olduklarını biliyor, bu yüzden işçi sınıfına saldırmak için devrimci dalganın geri çekilmesini bekliyor, zaman kazanmaya çalışıyorlardı. Sosyalist Devrimciler bölünmüş, büyük bir grup ayrılmış, ancak partinin liderlerinden Kerensky Geçici Hükümet'in başına geçmişti. Menşevikler içerisinde de ikili iktidar durumuna dair farklı görüşler vardı. Bir grup Geçici Hükümet'in içinde, muhafazakâr-gerici unsurların yanı sıra, liberal burjuva partisi Kadetler, kitle tabanlı köylülük ve sol aydınlar olan Sosyalist Devrimciler ile işçi sınıfı partilerinden Menşevikler yer alıyor. Bu koalisyonu katılan sol partilerin ortak yanı, aşamalı devrim teorisini savunmaları-

teorize ediyordu. 8 saatlik iş günü talebi gibi reformları tüm Menşevikler destekliyor, ancak hepsi ülkede iktidarın doğal olarak burjuvazinin elinde bulunması gerektiğini düşünüyordu.

Bolşeviklerin tutumu

O güne kadar işçi sınıfının en militan ve mücadeleci kesiminin örgütlendiği parti olan Bolşevikler de bölünmüştü. Parti tabanının baskısı, Bolşevikler'in Geçici Hükümet'e katılımını engelledi. Ancak partinin bir kısmı sol Menşeviklerle aynı görüşleri paylaşıyor; burjuvaziyle koalisyon hâlinde kurulan hükümeti katılmasalar da, Sovyetler'in iktidarı almasını da savunuyorlardı. Geçici Hükümet'i dışarıdan destekleyen Stalin ve Kamenev'in başını çektiği bu kanat, Almanya'ya karşı savaşta Rusya'yı savunmayı dahi doğru buluyordu.

Sürgünde olduğu İsviçre'den çektiği telgraflarda partinin bu görüşlerine muhalefet eden Lenin, iktidara verilecek en ufak desteğin dahi ihanet anlamına geleceğini belirtiyordu. Nisan ayında Rusya'ya dönen Lenin, binlerce işçi ve asker tarafından karşılandı. Petrograd Sovyet Başkanı Menşevik Scheidze'nin karşılığında muzafer Rus Devrimi'nden bahsetmesi üzerine Lenin'in yanıtı sertti:

"Hangi muzafer Rus Devrimi? Bunu Fransa'da bir

asır önce yaptılar. Kapitalistler hâlâ fabrikaların sahibi, hâlâ toprak ağaları toprakların sahibi, emperyalist savaş hâlâ devam ediyor. Emperyalist savaşın sonu! Toprak, ekmek ve barış, bütün iktidar sovyetlere!"

Nisan Tezleri

Lenin döndüğünde partisinde yalnızdı. Ancak Geçici Hükümet'e göz kırpan tüm görüşlerle tartıştı. Kapitalist hükümet devrilmeden savaşın bitirilemeyeceğini, savaşta Rus hükümetinin yenilgisinin savunulmasının gerektiğini ülkenin devrimin birinci aşamasından proletaryanın iktidarı ele geçireceği ikinci aşamaya geçtiğini savunan Nisan Tezleri'ni öne sürdü. Lenin, savaşın son vermeden, toprak reformu yapmayan, ekmek sorununa çözüm bulmayan Geçici Hükümet'in yalanlarını halka sabırla anlatacaklarını belirtti ve Bolşeviklerin çoğunluğunu bu görüşlere kazandı. Mayıs ayında üye sayısı 100 bine fırlayan parti, geniş işçi kitlelerin taleplerini savunan sınıf içinde çoğunluğu kazanmaya başladı. Bu arada, 1903'teki ayrışmada Menşevikler'den yana tutum alan Leon Troçki de, Şubat Devrimi konusunda Lenin'le aynı görüşleri paylaşıyordu. Troçki'nin daha önce öne sürdüğü sürekli devrim teorisinin ilk kısmı doğrulanmış, burjuva demokratik devrim işçi sınıfı önderliğinde gerçek-

leşmişti. Şimdi proletaryanın durmaması, iktidarı almak için liberal burjuvaziye devirmesi gerekiyor. Şubat Devrimi gerçekleştiği sırada New York'ta olan Troçki, Rusya'ya döndükten bir süre sonra Bolşevikler'e katıldı.

Şubat Devrimi'nin temel talepleri olan "Toprak, Ekmek ve Barış"ı savunan Bolşevikler, bunun gerçekleşmesi için ikili iktidar durumuna son verilmesi gerektiğini savunarak, "Tüm iktidar Sovyetlere" diye propaganda yaptılar. Hükümet bu duruma karşı Lenin'i Alman ajanı ilan edip Bolşevikler'e ağır baskılar uygulamaya başladı. Bolşeviklerin çoğu tutuklanırken, Troçki, kendisini daha önce Çarlık rejiminin koyduğu cezaevine, bu kez Geçici Hükümet tarafından atlıyordu. Fakat işçi sınıfının yanında tutum alan politikalar, sınıfın çoğunluğunun Bolşevikler'in safına geçmesini neden oldu. Ekim ayına gelindiğinde, Bolşevikler, Sovyetler'de çoğunluk hâline gelmişlerdi.

Ekim ayında ikili iktidar durumu sona erdi. Kışlık Sarayı'nu kuşatan işçiler, mevcut devlet mekanizmasını yıkarak Sovyetler'i iktidar hâline getirdiler. Rusya'da işçi sınıfının kendisini devlet olarak örgütlemesini giden yolda, Şubat Devrimi karşısında Bolşevikler'in aldığı tutum, yani güçlü bir devrimci partinin varlığı belirleyici oldu.

Ozan Tekin

Marksizm marksizm söhbetleri

Demokrasi ve sosyalizm

Solun bazı kesimlerinde giderek yaygınlaşan bir hastalık, "AKP'ye hayır!" hastalığı, "gözünü AKP bürümek" adı verilebilecek, AKP ile uğraşmaktan sistemin geri kalan tüm baskı çeşitlerini görmezden gelme ve hatta affedilebilir yetisi kazandıran bir virtüs, aynı kesimleri demokrasi konusunda da sorunlu hale getiriyor.

Demokrasi, demokrasiye muhtaç kesimlerin ezilmişliklerine karşı direnişlerine kapı aralayan, içinde ezilenlerin kendi güçlerinin farkına vardığı siyasal bir gelişim süreci olarak değil, emek-sermaye çelişkisinde kopartılmış bir özgürlükler alanı olarak algılanıyor.

Daha da ileri gidenler oluyor, "demokrasiden" çokça söz edilmesinin sosyalizm mücadelesini sulandırma girişiminin bir parçası olduğu iddia edilebiliyor. Sağa sola yumurta ve boya atma özgürlüklerini kiskançça savunuların siyasal demokrasiyi ve demokrasi mücadelesinin her bir başlığını, konusunu önemsemeyen görünmeleri, bazı sol kesimlerin stalinist ve Kemalist kökenleriyle ilgili. Oysa devrimci sosyalizm, demokrasiye geçici bir ara uğrak, işine gelince kullanılabileceği ve sadece kendine yontabileceği bir nalıncı keseri olarak görünmez.

Demokrasi mücadelesi, sosyalizm mücadelesinden kopartılmamalı. Demokrasi olmadan sosyalizm olmaz. Tony Cliff'in dediği ve defalarca tekrarladığımız gibi, demokrasi sosyalizmin kalbidir.

Sosyalizm mücadelesinin hedefi, burjuva demokrasisini rafa kaldırmak değildir. Hedef, burjuva üretim ilişkilerini, kapitalist üretim ve yeniden üretim mekanizmasını, bir toplumsal ilişki olarak sermayeyi ortadan kaldırmaktır. Demokrasinin sınırlarını öylesine geliştirmeye zorlamak ki sosyalizmin amacı, burjuva üretim ilişkilerinin, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete bağlı sömürü olanağının sınırlarını demokrasinin sınırsız gelişiminin önündeki en önemli engel ve tehdit olduğunun toplumun ezilen büyük çoğunluğu tarafından görülmesi sağlanabilsin.

İster, AKP ile yan yana düşeriz korkusuyla Kenan Evren, TÜSİAD ve MHP ile yan yana düşmekte besli görmeyenler olsun, isterse demokrasi taleplerini, her bir özgürlük talebinin önemsemeyenler olsun, marksizmle tek ilişkileri Mustafa Kemal'in bir gün Bolşeviklerden aldığı ve "Kurtuluş Savaşı"nı sürdürmede ve cumhuriyeti kurmada kendisine yardımcı olduğu iddia edilen paralar kadardır.

Hurafedir diğer bir deyişle bu ilişki.

Marksizm, demokrasi mücadelesine bambaşka bir açıdan bakar ve önem gösterir. Örneğin, Rus devriminin lideri Lenin, "İşçiler, hangi sınıfı etkilediğini gözetmeksizin zorbalığın, baskının, şiddetin ve kötü muamelelerin her türlüüne cevap vermek üzere eğitilmedikçe -üstelik, her hangi bir bakış açısıyla değil, sosyalist bakış açısıyla cevap vermek üzere eğitilmedikçe- işçi sınıfı bilinci gerçek siyasi bilinç olamaz." diyor demokrasi mücadelesinin önemini vurgulamak için. Lenin'in bu sözlerinde, özellikle, "hangi sınıfı etkilediğini gözetmeksizin" bölümü çok önemli.

Lenin yine benzer vurgularla demokrasi ve sosyalizm arasındaki bağlantıyı kurmanın önemini şöyle anlatıyor: "Sosyalistin ideali bir sendika sekreteri gibi olmak değil, nerede ortaya çıkarsa çıksın, hangi halk katmanını veya sınıfını etkileyecek olursa olsun zorbalığı ve baskının her ifadesine tepki gösterebilen, bütün bu ifadeleri genişletip polis şiddetinin ve kapitalist sömürünün tek bir tablosunu çizebilen... halk önderi olmaktır."

Yine, "hangi halk katmanını veya sınıfını etkileyecek olursa olsun" vurgusu çok bariz Lenin'de.

Çok bariz çünkü Lenin bir devrimci sosyalist olarak, "emek, emek, emek!" çığlığı atmanın insanı emekten yana yapmaya, "Marksizm, Marksizm Marksizm" diye bağırmanın Marksist yapmaya, "sınıf, sınıf, sınıf!" diye tekrarlamasının da sınıf devrimcisi yapmaya yetmediğini çok iyi biliyordu. Bu türden tekerlemeleri yapanların sosyalizmle değil, olsa olsa sendika sekreterliğiyle bir ilişkileri olabilir.

Sendika sekreterleri hızla emek yerine milletin kalkınmasını, Marksizm yerine kesif bir kemalizmi, sınıf yerine de orta sınıfları savunmaya başlayabilir.

Tony Cliff'in dediği gibi, devrimci sosyalistler açısından ise "zulme karşı her hareketi, sadece ekonomik değil, siyasi ve kültürel ve sadece işçilerin değil, toplumun ezilen kesiminin hareketini desteklemek" demokrasi ve sosyalizm arasındaki bağı kurmanın ve korumanın da tek yoludur.

Senol Karakaş

Kitaplık

"Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz" V. I. Lenin, Nisan 1917

Yahudi Soykırımını üzerine bir tanıklık

■ "Maus" Hayatta Kalanın Öyküsü
Art Spiegelman
Çeviri: Ali Cevat Akkoyunlu
Gözlem Yayın A.Ş.
Birinci Baskı: Eylül 2004

Art Spiegelmann, Yahudi soykırımından kurtulan iki insanın oğlu. 1948 yılında Stockholm'de dünyaya geldi ve doğumundan kısa bir süre sonra ABD'ye göç etti. Çizgi romanların yanı sıra, çeşitli dergiler için çok sayıda çizim yaptı. "Maus" isimli çizgi hikâyesi en tanınmış ve başarılı eseridir. İlk cildi 1989'da ABD'de yayımlandı, 1991'de bunu ikinci cilt takip etti. Her ikisi de çok satan oldu ve Spiegelmann 1992'de "Maus" ile Pulitzer Ödülü'nü aldı.

"Maus" aslında iki ayrı hikâye anlatıyor. Bunlardan ilki, Spiegelman ile babası Wladek arasındaki sıkıntılı ilişki. Spiegelman, annesinin intiharından sonra babasının acı ve öfke dolu portresini gerçeğe çok yakın bir şekilde çiziyor. Bu arka planla Spiegelman babasına ABD'ye göç etmeden önceki döneme dair sorular soruyor. Tam bu noktada da ikinci hikâye, soykırımdan sağ çıkmayı başarmış bir Polonya Yahudisi olan Wladek Spiegelman'ın hikâyesi başlıyor. "Maus" bu iki hikâye arasında gidip gelerek, geçmiş ile bugünü birbirine bağlıyor.

Kitabın başlığından da anlaşılacağı gibi, insanlar bu hikâyede birer hayvan olarak tasvir ediliyor. Art Spiegelman Polonyalıları domuz, ABD'lileri köpek, Almanları kedi, Yahudileri ise fare olarak çiziyor. Bu anlamda Maus'un bir çizgi-fabl olduğunu söylemek de mümkün.

Maus'un "Babam Tarih kanyor" adlı ilk bölümü, geride bıraktığımız yüzyılın 30'lü yıllarında başlıyor. Yazar, babasının hayatındaki önemli olayları ve Spiegelman Ailesi'nin Polonya'nın Sosnowitz şehrindeki yaşantısını tasvir ediyor. Almanya'nın 1939'da Polonya'ya saldırmasıyla birlikte, Wladek'in acı dolu ilk hikâyesi başlıyor. Wladek Polonya ordusunda askere alınıyor ve Almanlar esir düşüyor. Kurşuna dizilmekten son anda kurtularak, Sosnowitz'e, ailesinin yanına geri

dönüyor. Ancak Polonya'nın bu kısmı Almanlar tarafından işgal ediliyor. Yahudiler gettolara kapatılıyor, öldürülüyor, işkence görüyor. Wladek ve karısı, toplama kamplarına gönderilmekten kurtulmak için Macaristan'a kaçmaya çalışıyor, ancak yolda ihbar edilerek yakalanıyorlar. 1944 yılında ayrı ayrı Auschwitz Toplama Kampı'na götürülüyorlar.

Bu noktada hikâyenin "Sorunlarımız İşte Burada Başladı" başlıklı ikinci kısmı başlıyor. Wladek, Auschwitz'de hayatta kalmaya çalışıyor. Spiegelman burada Nazilerin günlük terör ve şiddetinden, açlıktan ve tifüsten, gaz odalarından, öldürülenlerin krematoryumlarında yakılmasından söz ediyor. Ayrıca mahkûmların hayatta kalmak için gösterdikleri çabaları ve izledikleri stratejileri de tasvir ediyor. Savaşın sonlarına doğru Sovyet ordusunun giderek yaklaşması üzerine Almanlar Auschwitz'i boşaltıyor ve tutsakları zorlu bir yürüyüş ve yolculuğun ardından İsviçre-Almanya sınırına götürüyorlar. Wladek burada Amerikalılar tarafından kur-

tarlıyor, kendisi gibi Auschwitz'den kurtulan karısını buluyor, önce İsveç'e, ardından da ABD'ye göç ediyor.

Spiegelman Ailesi'nin geri kalan fertlerinin hepsi toplama kamplarında hayatlarını kaybediyor.

"Maus", Avrupa Yahudilerinin imha öyküsünün hepsini değil, sadece hayatta kalanlardan birinin anlatabildiği küçük bir kesitini ele alıyor. Kitap, hem soykırma, hem de hayatta kalanların sonraki yaşamlarında başa çıkma zorunda kaldıkları travmaları anlatan çok ilginç bir belgesel niteliği taşıyor.

Dünyanın en korkunç katliamlarından biri olan, bazı araştırmacılara göre 17 milyona yakın insanın katledildiği Yahudi soykırımını unutmamak, bu dehşet verici olayı geçmişte yaşanan bir efsane olmaktan çıkartıp ete kemiğe büründürmek, yaşananları bir daha yaşamamak için her bir insanın kendisinden bir parçayı bulmasını sağlamak için Maus mutlaka okunması gereken eserlerin arasında yer alıyor.

Atilla Dirim

Antikapitalist Öğrenciler tartışma toplantıları sürüyor

İstanbul'daki Antikapitalist Öğrenciler her hafta Karakedi Kültür Merkezi'nde toplanıyorlar. Ekim ayındaki toplantılarda Bülent Somay ile "Aşk, cinsellik ve hayat hakkında bilmek istemediğimiz şeyler", Ferda Keskin ile "Marksizm ve Özgürlük" ve son olarak Ferhat Kentel ile "Kimlikler" konulu toplantılar yapıldı. Hıncın hıncı dolu geçen toplantılarda konuşmacının sunumundan sonra herkese söz veriliyor.

Antikapitalist Öğrenciler'in bir sonraki toplantısı 22 Ekim Cuma saat 18.00'da Karakedi Kültür Merkezi'nde yapılacak. Herkese açık olan toplantıda Roni Margulies "Avrupa'da krize karşı antikapitalist direniş'i" anlatacak.

Karakedi Kültür Merkezi: Bekar Sokak 16/2

350 eylemleri sonrası

10/10/10'da, 188 ülkede ve 7347 yerde insanlar gezegen için işbaşındaydı. Dünyanın dört bir yanında milyonlarca insan iklim değişikliğine karşı seslerini yükseltti. Çıkarlarından başka bir şey düşümeven şirketler ve güdümlerindeki hükümetler sessiz.

Maldivler Başkanı Mohamed Nasheed, Kopenhag'daki görüşmelerin başarısızlığından sonra umudunu sokaktan gelecek "dev" eylemlere bağlamıştı. Cancun öncesi bu kadar yaygın ve kendinden emin bir hareketin ortada olması hayati bir önem taşıyor. Ülkeler petrolün suyunu çıkarp kullanmayı düşünecek kadar bağımlılık halindeyken; yarattıkları iklim krizi yüzünden insanlar susuz. Adalar sular altında... Yaman gelişmelerle dolu kapitalizmin yarattığı ekonomik ve sosyal adaletsizlik kendisini iklim değişikliğinde de gösteriyor.

En zengin kesim en yoksullara oranla kişi başına 25 kat daha fazla enerji tüketiyor. Dünya nüfusunun yaklaşık yüzde 10'u, dünyadaki tüm etlerin yüzde 45'ini, çoğunun fosil yakıtlardan elde edildiği elektriğinin yüzde 68'ini, kağıtların yüzde 84'ünü ve otomobillerin yüzde 87'sini tüketiyor. Kâra dayalı enerji, ulaşım ve tüketim politikaları -daha çok- yoksulları etkiliyor. Artarak etkilemeye devam edecek.

Richard Falk kendisiyle yapılan bir söyleşide "Darfur etnik çatışması iklim değişikliğine kadar geri götürülebilir, su eksikliği sebebiyle. Çünkü daha önce orada yerleşik olarak tarım yapan topluluklarla, hayvan otlatarak ve hayvanlarını besleyerek yaşayan bedevi insanlar arasında bir sıkıntı yoktu, çünkü iki taraf için de yeterli su vardı. Suyun bitmesiyle birlikte şimdi soykırım gibi bir duruma karşı karşıya kalmış oluyoruz." sözleriyle gelecekte gezegeni güzel günlerin beklemediğini belirtiyor.

350 sayısının yaşamsal önemi de burada devreye giriyor. Atmosferdeki karbondioksit miktarının güvenli üst sınırının milyonda 350 parçacık olması gerektiğini anlatan dünya çapındaki hareket; iklim mülteteci sayısının 2050'ye kadar 1 milyar bulacağına ilişkin tahminlerin, 4 milyara yakın kişinin pirinç üretimindeki düşüştü etkileceği bilgisinin ve yüzlerce türün yok olma tehlikesinin gölgesinde yükselerek Cancun şehrinde yapılacak olan Taraflar Konferansı'nda hükümetlerin, şirketlerin ve kendilerinin çıkarlarından ziyade dünya halklarını çıkarlarını gözetmelerini için etkili olacaktır.

Eli Haligua

Beoğlu'nda gerçekleşen 350 yürüyüşü dünyadaki eylemlerin en büyüklerinden biri oldu.

İklim için binlerce insan yürüdü

Tüm dünyada küresel iklim değişikliğine karşı mücadele eden 350 hareketiyle Küresel Eylem Grubu'nun birlikte organize ettiği 10/10/10 eylemi, İstanbul'da oldukça coşkulu geçti. 5 binden fazla insanın katıldığı eylemde, dünyaca ünlü aydınlar Noam Chomsky ve Richard A. Falk da konuşma yaptı.

Küresel ısınmanın sebebi, atmosferdeki karbon oranının çok yüksek miktarda olması.

Şu an atmosferdeki karbondioksit oranı milyonda 392 parçacık; yani 392 ppm. Bu oranın acilen 350 ppm ve altına çekilmesi gerekiyor. 350 hareketi de adını buradan alıyor. 350 hareketi, tüm dünyada aynı anda yaptığı eylemlerle sesini duyurmaya çalışıyor.

Bugün dünyada 188 ülkede 7176 eylem yapıldı.

İstanbul'da yapılan eylem için aktivistler saat 15.00'te Galatasaray Meydanı'nda toplandı. Elllerinde "Rüzgar için 350", "Güneş için 350" ve "İklimi değil, sistemi değiştir" yazan dövizler taşıyan binlerce kişi, buradan Taksim Meydanı'na yürüdü.

Yürüyüşe katılanlar arasında Fuat Keyman, Gencay Gürsoy, Doğan Tarkan, Umur Coşkun, Şanar Yıldatapan, Yalçın Ergünoğan, Rıdvan Budak ve Emel Yıldız da

vardı.

DSİP, Yeşiller, EDP ve ÖDP de eyleme katılırken, Ergene Vadisi Platformu, Munzur Doğa Platformu, Barışpedal, İTÜ Meteoroloji bölümü öğrencileri başta olmak üzere birçok dernek ve platform 350 yürüyüşünde yer aldı.

Yürüyüş şenlikli ve coşkulu geçti. Düdüklükler, marakaslar, davullar ve teflerle iklim değişikliğine karşı ses çıkaran aktivistler, büyük bir barış bayrağı ve dünyayı temsil eden dev bir top da taşıdı.

Yürüyüş sırasında "350, hemen şimdi", "Şirketleri değil, gezegeni kurtar", "Nükleer santral istemiyoruz", "Üçüncü köprüye hayır", "Güneş, rüzgar bize yeter", "Başka bir dünya mümkün", "Dur de, dur de, nükleere dur de", "Biz antikapitalistiz" sloganları atıldı.

KEG aktivistleri "Hiç kimse asker doğmaz" ve "Öldürmeyeceğiz, ölmeyeceğiz, kimsenin askeri olmayacağız" sloganlarıyla savaşı ve militarizmi de protesto etti.

Taksim Meydanı'nda bir araya gelen eylemcilere Küresel Eylem Grubu (KEG) adına Nuran Yüce, Ümit Şahin ve Ömer Madra birer konuşma yaptılar.

Düşünce Özgürlüğü için 7. İstanbul Buluşması'na katılmak için Türkiye'de bulunan ünlü antikapitalist düşünür Noam Chomsky ve

barış aktivisti Richard A. Falk da eylemin sonunda birer konuşma yaptı.

İzmir'de de eylem

10/10/10 - 350ppm eylemlerinin İzmir ayağı, Kıbrıs Şehitleri Caddesi Yakın Kitabevi önündeki aktivistlerle başladı.

Küresel Eylem Grubu'nun düzenlediği eyleme Devrimci Sosyalist İşçi Partisi, Yeşiller, Karşı Bisiklet, Sokak Sanatçıları ve İzmir Delileri katıldı. Eylemce, yürüyüşten sonra basın açıklaması ile sona erdi.

Yakın Kitabevi önünde buluşan 200 aktivist, Sokak Sanatçıları'nın çaldığı şarkılarla eğlendi.

İnsanlarla 350 fotoğrafları çekilen aktivistler, yürüyüşe başladıklarında, "Güneş, rüzgar hemen şimdi!", "Başka bir enerji mümkün", "Yenile, yenile, enerjiyi yenile", "Termik santral, bir daha asla! Nükleer santral, bir daha asla! HES, bir daha asla!" sloganları attı.

Basın açıklamasından önce 350 saniye susma eylemi yapan aktivistler adına basın açıklamasını okuyan Melis Bulu, Rusya'da, Latin Amerika'da, Uzak Doğu'da, Rize'de, Pakistan'daki doğal afetlere vurgu yaparak, küresel ısınmanın artık bir tehdit olmadığını, bizzat sonuçlarını yaşadığımızı belirtti.

Noam Chomsky:

"Herkesi burada görmekten çok mutluyum, çünkü bu çok önemli bir konu. Ben de burada bulunmaktan çok mutluyum. Bu konu hakkında bir şeyler yapılmazsa, çok kısa bir zamanda insanlık için önemli bir sorun hâline gelecek bir durumla karşı karşıyayız. Aslında mesaj çok açık ve net; sizin gibi burada toplanan insanların sayısını arttırmamız gerekiyor. Bu tipte gösterilerde toplanan insanların sayısının daha fazla olması gerekiyor. Böylelikle, belki insanları büyük bir felaketten kurtarabiliriz."

Richard A. Falk:

"Küresel iklim değişikliğini inkâr edenleri durduracak olan da bu hareket olacak. İnsanların aynı günde tüm dünyada sokağa çıktıklarını gördüklerinde, inkâr edip gerçeği daha fazla saklayamayacaklar. Zamanımız çok kısa ve gezegeni kurtarmak için iklim hareketini büyütme zorundayız. Dolayısıyla dünyadaki herkesin iklim değişikliğiyle mücadele etmek gibi bir sorumluluğu var. Bu hareketi büyütme konusundaki çabalarınızı takdir ediyorum."

İnternet

ozurdiliyoruz.com
barisrock.org
kureselbarisveadalet.org
kureseyilem.org
durde.org
hranticinadaleticin.com
7omilyonadim.org

Sosyalist İşçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzen kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milletlerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadeletin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınları tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların dinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Entermasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeyi karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal açılımlar hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının emiltilen, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böyle bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi için çalışmaları ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlayabilir. Bu fikirleri katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşasına çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

sosyalist işçi

■ Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti.
■ Sahibi: Ayşe Demirbilek ■ Sorumlu Yazışları
Müdürü: Volkan Tamusta ■ Adres: Caferağa
Mahallesi, Nail Bey Sokak, No: 9/15, Kadıköy/İstan-
bul ■ Baskı: Yön Matbaacılık, Davutpaşa Cad. Güven
Sanayi Sitesi, B Blok, Kat 1, No: 366 Topkapı,
İstanbul-0212 544 66 34 ■ Yerel süreli yayın,
iki haftada bir yayınlanır. www.sosyalistiscil.org

MARKSİZM

28-29-30-31 Ekim - İstanbul

2010

Dünyayı değiştirmek için devrimci fikirler

Türkiye'de solun ve toplumsal muhalefetin en geniş tartışma platformu Marksizm 2010, 28-29-30-31 Ekim günlerinde toplanıyor.

Geniş bir konu yelpazesinde çok sayıda konuşmacıya kürsü sunan Marksizm2010'da, güncel politik konularla birlikte marksist gelenek de tartışılacak.

Marksizm2010'da 29 ayrı başlıkta Kürt sorunu, ırkçılık, Ermeni Soykırımı, Ergenekon, yeni anayasa gibi Türkiye siyasetinin güncel konuları, dünyada kapitalizmin krizi ve yeni emperyalizm ile sosyalizmin tarihsel fikirleri ve günümüzde devrimci politikalar ele alınacak.

Devrimci Sosyalist İşçi Partisi'nin ev

sahipliğini yaptığı Marksizm toplantılarında farklı geleneklerden gelen sosyalistler, bir çok kampanya ve sosyal hareketin temsilcileri, aydınlar ve sanatçılar görüşlerini açıklayacak. 28-29-30-31 Ekim'de yapılacak yılın son Marksizm toplantıları Taksimhill Otel salonlarında gerçekleşecek. Kayıt ücretini 5 lira.

28 Ekim 2010 (Perşembe)

15.00 - 16.15 :

Kemalizm, stalinizm ve Türk solu
Ömer Laçiner (Birikim dergisi editörü)
Roni Margulies (Taraf yazarı)

17.00 - 18.15:

Azınlıklar nasıl azınlık oldu?
Hayko Bağdat (Hrant'ın Arkadaşları)
Rober Koptaş
(AGOS Genel Yayın Yönetmeni)
Cengiz Alğan
(İrkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe)

19.00 - 20.15:

Banşa ne kadar yakınız?
Bengi Yıldız (BDP milletvekili),
Veyssi Sarısözen
(Günlük gazetesi yazarı),
Şenol Karakaş (DSİP Gen. Başk. Yard.)

29 Ekim 2010 (Cuma)

11.00 - 12.15:

Devrim provaları
Atilla Dirim (marksist.org), Ayşe
Demirbilek (Küresel BAK aktivisti)

13.00 - 14.15:

Marksizm ve kriz teorileri
Cemil Ertem (Taraf yazarı)
Roni Margulies

13.00 - 14.15:

Leninist parti bir mit mi ihtiyaç mı?
Şenol Karakaş

15.00 - 16.15:

Yeni liberalizm bitti mi?
Sezai Temelli (Öğretim üyesi),
Ali Bilge
(İktisat, İşletme ve Finans dergisi
editörü)
Erkin Erdoğan
(Suyuma Dokunma aktivisti)

15.00 - 16.15:

Devlet kaynaklı cinsel şiddet
Eren Keskin (Avukat, Gözaltında cinsel
şiddet ve tecavüze karşı hukuki yardım
bürosu sözcüsü)

15.00 - 16.15:

Lenin'de Devlet ve Devrim
Ersin Damarsardı
(Antikapitalist Çalışanlar aktivisti)

17.00 - 18.15:

Popüler kültür
Bejan Matur (Şair), Tolga Tüzün
(Müzisyen ve öğretim üyesi)

17.00 - 18.15:

Darwin ve evrim teorisi
Mustafa Aslantunali (Yayıncı)

17.00 - 18.15:

Kadınların ezilmişliğinin kökenleri
İrem Aksu, Zeynep Munlafafoğlu
(Antikapitalist Öğrenciler)

19.00 - 20.15:

Özgürlük bir hayal mi?
Roni Margulies (Taraf yazarı), Harun
Tekin (Mor ve Ötesi), Ferhat Kentel
(Öğretim üyesi)

30 Ekim 2010 (Cumartesi):

11.00 - 12.15:

Stalinist karşı devrim
Meltem Oral, Onur Devrim Üçbaş
(Antikapitalist Öğrenciler)

11.00 - 12.15:

Marksizm ve ekoloji
Sibel Erduman

13.00 - 14.15:

Marks'ın devrimci fikirleri
Sinan Özbek (Öğretim Üyesi), Bülent
Somay (Öğretim Üyesi)

13.00 - 14.15:

Rosa Lüksemburg

13.00 - 14.15:

Troçki'den sonra Troçkizm
Burak Demir (Antikapitalist Öğrenciler),
Nuran Yüce

15.00 - 16.15:

Türkiye kutuplaşıyor mu?
Ferhat Kentel (Öğretim Üyesi), Murat
Paker (Öğretim Üyesi), Volkan
Akyıldırım (DSİP Gen. Baş. Yard.)

15.00 - 16.15:

Gökkuşağındaki kızıl
Canan Erdoğan, Buse Kılıçkaya (Pembe
Hayat), Barış Sulu (Kaos GL)

15.00 - 16.15:

1989: Doğu Bloku'nun çöküşü
Avi Haligua

17.00 - 18.15:

Politik İslam ve sosyalistler
Erol Katırcıoğlu (Taraf gazetesi yazarı,
öğretim üyesi), Oral Çalışlar (Radikal
gazetesi yazarı), Yıldız Önen (DSİP GK
üyesi)

17.00 - 18.15:

Marksizm ve ulusal sorun
Özden Dönmez, Ozan Tekin

19.00 - 20.15:

Türkiye'de darbeler ve vesayet rejimi
Ufuk Uras (BDP Milletvekili), Yücel
Sayman (Öğretim Üyesi ve İstanbul
Barosu Eski Başkanı), Doğan Tarkan
(DSİP Genel Başkanı)

31 Ekim 2010 (Pazar):

11.00 - 12.15:

İnsan doğası sosyalizme engel mi?
Sinan Özbek (Öğretim Üyesi,
Felsefelogos Genel Yayın Yönetmeni)

13.00 - 14.15:

TC'nin kökenleri
İpek Çalışlar (Yazar),
Kerem Kabadayı (Mor ve Ötesi)

13.00 - 14.15:

21. yüzyılda işçi sınıfı
Mehmet Demir (sendikacı),
Berna Tezcan (Antikapitalist Blok)

15.00 - 16.15:

Sosyalizm ve demokrasi
Mithat Sancar (Öğretim üyesi)
Ümit Kıvanç (Taraf Yazarı)
Doğan Tarkan

17.00 - 17.30:

**Dünyayı değiştirmek için
devrimci fikirler**
Özden Dönmez
(DSİP Genel Başkan Yardımcısı)

Daha fazla bilgi için:
www.marksizmartartismalari.com
0536 335 10 19 – 0539 982 22 17
DSİP İstanbul İl Örgütü:
İstiklal Cad. Bekar sok. 16/4 - Beyoğlu